

PROTOKÓŁ POSIEDZENIA W DNIU 18 MAJA 2011 r., ŚRODA

(2011/C 327/03)

Spis treści	Strona
1. Protokół posiedzenia w dniu 16 maja 2011 r., poniedziałek i 17 maja 2011 r., wtorek	9
2. Zagadnienie pilne nr 2: Przewroty demokratyczne w Afryce Północnej i na Bliskim Wschodzie: konsekwencje dla krajów AKP, Europy i świata	9
3. Oświadczenie Jánosa Martonyi, ministra spraw zagranicznych (Węgry), urzędującego przewodniczącego Rady UE	9
4. Tura pytań do Rady UE	9
5. Debata z udziałem Rady UE – pytania z sali	10
6. Sprawozdanie z VI regionalnego posiedzenia w Afryce Środkowej, które odbyło się w Kamerunie w dniach 28–29 kwietnia 2011 r.	10
7. Sprawozdania podsumowujące warsztaty	10
8. Sprawozdanie Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego	10
9. Głosowania nad projektami rezolucji zawartymi w sprawozdaniach trzech komisji stałych	10
10. Głosowania nad projektami rezolucji pilnych	10
11. Głosowania nad poprawkami do regulaminu Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego	11
12. Głosowania nad oświadczeniami	11
13. Sprawy różne	11
14. Termin i miejsce 22. sesji Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE	11
 Załącznik I	
Alfabetyczna lista członków Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego	12
 Załącznik II	
Lista obecności na 21 sesji w dniach 16 – 18 maja 2011 r. w Budapeszcie (Węgry)	17
 Załącznik III	
Akredytacja przedstawicieli spoza parlamentów	21
 Załącznik IV	
Teksty przyjęte	22
— Rezolucja w sprawie wyzwań dla demokracji w przyszłości i poszanowania porządku konstytucyjnego w państwach AKP i UE (ACP-EU/100 919/11/fin.)	22
— Rezolucja w sprawie wsparcia budżetowego jako sposobu oferowania oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA) w krajach AKP (ACP-EU/100 900/11/fin.)	27
— Rezolucja w sprawie zanieczyszczenia wody (ACP-EU/100 915/11/fin.)	31
— Rezolucja w sprawie sytuacji w Wybrzeżu Kości Słoniowej (ACP-EU/100 957/11/fin.)	35
— Rezolucja w sprawie przewrotów demokratycznych w Afryce Północnej i na Bliskim Wschodzie: konsekwencje dla krajów AKP, Europy i świata (ACP-EU/100.958/11/fin.)	38

— Deklaracja w sprawie IV Forum Wysokiego Szczebla nt. Skuteczności Pomocy w Pusanie (Korea Południowa) w 2011 r	42
— Deklaracja w sprawie zjednoczenia na rzecz powszechnego dostępu w związku ze spotkaniem na wysokim szczeblu w sprawie AIDS w czerwcu 2011 r.	46
— Poprawki do Regulaminu Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE przedstawione przez Prezydium zgodnie z art. 34 Regulaminu	47

PROTOKÓŁ POSIEDZENIA W DNIU 18 MAJA 2011 r., ŚRODA

(Posiedzenie zostało otwarte o godz. 9.00)

OBRADOM PRZEWODNICZYŁ: David MATONGO

Współprzewodniczący

1. Protokół posiedzenia w dniu 16 maja 2011 r. (poniedziałek) i 17 maja 2011 r. (wtorek)

Protokół został zatwierdzony.

2. Zagadnienie pilne nr 2: Przewroty demokratyczne w Afryce Północnej i na Bliskim Wschodzie: konsekwencje dla krajów AKP, Europy i świata

Michael Mathiessen (ESDZ) i Domenico Rosa (Komisja Europejska) dokonali wprowadzenia.

Głos zabrali: Mariya Nedelcheva, Christophe Lutundula (Demokratyczna Republika Konga), Françoise Castex, Olle Schmidt, Piet Van der Walt (Namibia), François Alfonsi, Douglas Slater (Saint Vincent i Grenadyny), James Nicholson, Waven William (Seszele), Elie Hoarau, Mo-Mamo Karerwa (Burundi), Oreste Rossi, Amadou Ciré Sall (Senegal), Maria Da Graça Carvalho, Enrique Guerrero Salom, Glen Noel (Grenada), Edit Bauer, Netty Baldeh (Gambia), Zita Gurmai, Bobbo Hamatoukour (Kamerun), Donald Ramotar (Gujana), Assarid Imbarcaouane (Mali), Michael Mathiessen (ESDZ) i Domenico Rosa (Komisja Europejska).

3. Oświadczenie Jánosa Martonyi, ministra spraw zagranicznych (Węgry), urzędującego przewodniczącego Rady UE

János Martonyi zabrał głos na forum Zgromadzenia.

4. Tura pytań do Rady UE

János Martonyi udzielił odpowiedzi na następujące pytania:

Pytanie nr 10, które skierował Ibrahim Bundu (Sierra Leone) w sprawie dodatkowych środków uzyskanych w związku ze śródkresowym przeglądem 10. EFR.

Pytanie nr 11, które skierował Waven William (Seszele) w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju.

Pytanie nr 13, które skierował Ole Christensen w sprawie umów o partnerstwie w sprawie połowów.

Pytanie nr 14, które skierował David Martin w sprawie definicji rozporządzenia w sprawie napojów spirytusowych (110/2008).

Pytanie nr 15, które skierowała Gabriele Zimmer w sprawie spójności między polityką międzynarodowych instytucji finansowych a zasadą specjalnego i wyróżniającego traktowania stosowaną przez WTO.

Pytanie nr 17, które skierowała Patrice Tirolien w sprawie Wspólnej Polityki Rolnej i spójności polityk rozwoju.

Pytanie nr 18, które skierował Élie Hoarau w sprawie upoważnienia do negocjowania umowy o partnerstwie gospodarczym dotyczącej Oceanu Indyjskiego.

Pytanie nr 27, które skierowała Marielle de Sarnez (reprezentowana przez Ollego Schmidta) w sprawie Wspólnej Polityki Rolnej i spójności polityki rozwoju.

Pytanie nr 8, które skierował Tesfaye Daba (Etiopia) w sprawie ESDZ i przeszłości partnerstwa AKP-UE.

Pytanie nr 9, które skierował Assarid Imbarcaouane (Mali) w sprawie przeszłości umowy z Kotonu.

Pytanie nr 12, które skierował Michael Cashman (reprezentowany przez Patrice'a Tiroliena) w sprawie zobowiązania UE do przeznaczania do 2015 r. 0,7% swojego DNB na oficjalną pomoc rozwojową.

Pytanie 16, które skierował Niccolò Rinaldi (reprezentowany przez Catherine Bearder) w sprawie bezpieczeństwa żywnościowego i agropaliw.

Pytanie nr 19, które skierował Filip Kaczmarek w sprawie uchodźców w państwach UE.

Nie udzielono odpowiedzi na pytanie nr 20 i pytanie nr 21, ponieważ autorzy byli nieobecni.

Pytanie nr 22, które skierował Horst Schnellhardt w sprawie ratyfikacji i wdrożenia protokołu fakultatywnego w sprawie udziału dzieci w konfliktach zbrojnych.

Pytanie nr 23, które skierowała Zita Gurmai w sprawie wdrożenia planu działania UE na rzecz równouprawnienia płci na lata 2010-2015.

Pytanie nr 24, które skierowała Rajeshree Kumaree Nita Deerpalsing (Mauritius) w sprawie piractwa na Oceanie Indyjskim i potrzeby kompleksowego programu regionalnej ochrony na morzu.

Pytanie nr 25, które skierowała Fiona Hall w sprawie bezpieczeństwa jądowego.

Pytanie nr 26, które skierował Jo Leinen w sprawie negocjacji klimatycznych w Durbanie.

5. Debata z udziałem Rady UE – pytania z sali

Głos zabrali: Olle Schmidt, Amadou Ciré Sall (Senegal), Rajeshree Kumaree Nita Deerpalsing (Mauritius), Komi Selom Klassou (Togo), Patrice Tirolien, Piet Van der Walt (Namibia), Tesfaye Daba (Etiopia), Netty Baldeh (Gambia), Diomandé Gbaou (Wybrzeże Kości Słoniowej).

János Martonyi udzielił odpowiedzi na pytania.

6. Sprawozdanie z VI regionalnego posiedzenia w Afryce Środkowej, które odbyło się w Kamerunie w dniach 28–29 kwietnia 2011 r.

Współprzewodniczący przedstawił ustne sprawozdanie z powyższego posiedzenia.

Głos zabrali: Louis Michel, Bobbo Hamatoukour (Kamerun), Catherine Bearder, Olebile Gaborone (Botswana) i Boris Mbuku Laka (Demokratyczna Republika Konga).

7. Sprawozdania podsumowujące warsztaty

Sprawozdawcy przedstawili sprawozdania w sprawie trzech warsztatów:

Rabindre Parmessar (Surinam): „Skutki zmiany klimatu dla środowiska rolniczego – wizyta w Instytucie Badań Rolniczych Węgierskiej Akademii Nauk”

Anna Záborská: „Kompleksowy program nauczania kierowanego, metoda Pető – wizyta w Instytucie Nauczania Kierowanego i Kolegium Kształcenia Terapeutów im. Andrása Pető”

Komi Selom Klassou (Togo): „Innowacje na rzecz rozwoju: węgierskie racjonalne pod względem kosztów i zrównoważone rozwiązania dla rolnictwa, gospodarki wodnej i energii”

8. Sprawozdanie Komitetu Ekonomiczno-Społecznego:

Brenda King, przewodnicząca komisji AKP ds. działań następczych Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego, wygłosiła prezentację.

(Posiedzenie zostało zawieszono o godz. 12.25 i wznowiono o godz. 15.00)

OBRADOM PRZEWODNICZYŁ: Louis MICHEL

Współprzewodniczący

9. Głosowania nad projektami rezolucji zawartymi w sprawozdaniach trzech komisji stałych

Współprzewodniczący przypomniał Zgromadzeniu procedury dotyczące głosowania.

— Wyzwania dla demokracji w przyszłości i poszanowania porządku konstytucyjnego w państwach AKP i UE

Sprawozdanie François Iboviego (Republika Kongo) i Ollega Schmidta

Komisja Spraw Politycznych (ACP-UE/100.919/11/fin.)

Poprawki przyjęte: 1, 4 i poprawka ustna do pkt. 26.

Poprawki odrzucone: 2, 3 i poprawka ustna do pkt. 40.

Zmieniona rezolucja została przyjęta jednogłośnie.

— Wsparcie budżetowe jako sposobu oferowania oficjalnej pomocy rozwojowej w krajach AKP

Sprawozdanie Mohameda Abdallahiego Oulda Guelaye'a (Mauretania) i Enrique Guerrero Saloma

Komisja Rozwoju Gospodarczego, Finansów i Handlu (ACP-EU/100.900/11/fin.)

Poprawki przyjęte: 1, poprawka ustna do pkt. 2, poprawka 4 (z poprawką ustną), poprawka 5 (z poprawką ustną), poprawka 6 (z poprawką ustną).

Poprawki wycofane: 2 i 3.

Zmieniona rezolucja została przyjęta jednogłośnie.

— Zanieczyszczenie wody

Sprawozdanie Bobba Hamatoukoura (Kamerun) i Christy Klass

Komisja Spraw Społecznych i Środowiska (ACP-EU/100.915/11/fin.)

Poprawka 1 została przyjęta.

Zmieniona rezolucja została przyjęta jednogłośnie.

10. Głosowania nad projektami rezolucji pilnych

— Projekt rezolucji pilnej w sprawie sytuacji w Wybrzeżu Kości Słoniowej (ACP-EU/100.957/11/fin.)

Nie przedłożono żadnych poprawek.

Rezolucja została przyjęta jednogłośnie.

— Projekt rezolucji pilnej w sprawie przewrotów demokratycznych w Afryce Północnej i na Bliskim Wschodzie – konsekwencje dla krajów AKP, Europy i świata (ACP-EU/100.958/11/fin.)

Poprawki przyjęte: 1, poprawka ustna do pkt. 9, część pierwsza pkt. 10, poprawka ustna do umocowania 12, poprawka ustna do ostatniego umocowania.

Poprawki odrzucone: 2, 3, 4, część druga i trzecia pkt. 10.

Zmieniona rezolucja została przyjęta jednogłośnie.

11. Głosowania nad poprawkami do regulaminu Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego (AP.100.938/A/fin.)

Poprawka przyjęta: część pierwsza poprawki 17.

Poprawka odrzucona: część druga poprawki 17.

Poprawki do regulaminu Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego przedstawione przez Prezydium zgodnie z art. 34 Regulaminu zostały przyjęte w zmienionej formie.

12. Głosowania nad oświadczeniami

— Oświadczenie w sprawie IV Forum Wysokiego Szczebla na temat Skuteczności Pomocy w Pusanie (Korea Południowa) 2011 r.

Przyjęte przez aklamację.

— Oświadczenie w sprawie zjednoczenia na rzecz powszechnego dostępu w związku ze spotkaniem na wysokim szczeblu w sprawie AIDS, przewidzianym na czerwiec 2011 r.

Przyjęte przez aklamację.

Robert Sturdy nie zgodził się z pkt. 6 oświadczenia w sprawie zjednoczenia na rzecz powszechnego dostępu w związku ze spotkaniem na wysokim szczeblu w sprawie AIDS, przewidzianym na czerwiec 2011 r.

13. Sprawy różne

Głos zabrali: Netty Baldeh (Gambia), Gay Mitchell, Amadou Ciré Sall (Senegal) i Zita Gurmai.

14. Termin i miejsce 22. sesji Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE

Współprzewodniczący podziękował władzom węgierskim za gościnność i wsparcia organizację oraz współsekretariatowi i wszystkim służbom za wykonaną pracę.

22. sesja Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego odbędzie się w dniach 21-23 listopada 2011 r. we Freetown (Sierra Leone).

(Posiedzenie zostało zamknięte o godz. 15.30)

David MATONGO i
Louis MICHEL
Współprzewodniczący

Mohamed Ibn CHAMBAS i
Luis Marco AGUIRIANO NALDA
Współsekretarze generalni

ZAŁĄCZNIK I

ALFABETYCZNA LISTA CZŁONKÓW WSPÓLNEGO ZGROMADZENIA PARLAMENTARNEGO

Przedstawiciele AKP

MATONGO (ZAMBIA), współprzewodniczący
BOTSWANA (wiceprzewodniczący)
BURUNDI (wiceprzewodniczący)
KAMERUN (wiceprzewodniczący)
KONGO (Republika) (wiceprzewodniczący)
WYSPY COOKA (wiceprzewodniczący)
GUJANA (wiceprzewodniczący)
JAMAICA (wiceprzewodniczący)
LESOTHO (wiceprzewodniczący)
LIBERIA (wiceprzewodniczący)
MALI (wiceprzewodniczący)
TANZANIA (wiceprzewodniczący)
TUVALU (wiceprzewodniczący)
ANGOLA
ANTIGUA I BARBUDA
BAHAMY
BARBADOS
BELIZE
BENIN
BURKINA FASO
REPUBLIKA ZIELONEGO PRZYŁĄDKA
REPUBLIKA ŚRODKOWOAFRYKAŃSKA
CZAD
KOMORY
KONGO (Demokratyczna Republika Konga)
WYBRZEŻE KOŚCI SŁONIOWEJ
DŻIBUTI
DOMINIKA
DOMINIKANA
GWINEA RÓWNIKOWA
ERYTREA
ETIOPIA

Przedstawiciele PE

MICHEL, współprzewodniczący
ARIF (wiceprzewodniczący)
ŠŤASTNÝ (wiceprzewodniczący)
HOARAU (wiceprzewodniczący)
KLAŚ (wiceprzewodniczący)
NICHOLSON (wiceprzewodniczący)
McAVAN (wiceprzewodnicząca)
RONZULLI (wiceprzewodnicząca)
GOERENS (wiceprzewodnicząca)
SPERONI (wiceprzewodniczący)
ROITHOVÁ (wiceprzewodnicząca)
OUZKÝ (wiceprzewodniczący)
RIVASI (wiceprzewodnicząca)
ALFONSI
ALVES
BAUER
BEARDER
BOVÉ
BULLMANN
CALLANAN
CARVALHO
CASA
CASINI
CASPARY
CASTEX
CHRISTENSEN
COELHO
DE KEYSER
DELVAUX
DE MITA
DE SARNEZ
DURANT

Przedstawiciele AKP

FIDŻI
GABON
GAMBIA
GHANA
GRENADA
GWINEA
GWINEA BISSAU
HAITI
KENIA
KIRIBATI
MADAGASKAR
MALAWI
WYSPY MARSHALLA (Republika)
MAURETANIA
MAURITIUS
MIKRONEZJA (Federacja)
MOZAMBIK
NAMIBIA
NAURU (Republika)
NIGERIA
NIGERIA
NIUE
PALAU
PAPUA NOWA GWINEA
RWANDA
SAINT KITTS I NEVIS
SAINT LUCIA
SAINT VINCENT I GRENADYNY
SAMOA
WYSPY ŚW. TOMASZA I WYSPA KSIĄŻĘCA
SENEGAL
SESZELE
SIERRA LEONE
WYSPY SALOMONA

Przedstawiciele PE

ENGEL
ESTARÀS FERRAGUT
FERREIRA, Elisa
FERREIRA, João
FORD
GAHLER
GRIESBECK
GUERRERO SALOM
HALL
HÄNDEL
HANNAN
HAUG
JADOT
JENSEN
JOLY
KACZMAREK
KORHOLA
KUHN
LEGUTKO
LE PEN
LÓPEZ AGUILAR
McMILLAN-SCOTT
MANDERS
MARTIN
MARTÍNEZ MARTÍNEZ
MATO ADROVER
MAYER
MITCHELL
MOREIRA
NEDELCHEVA
NEUSER
ROSSI
SCHLYTER
SCHMIDT

Przedstawiciele AKP

SOMALIA
RPA
SUDAN
SURINAM
SUAZI
TIMOR WSCHODNI
TOGO
TONGA
TRYNIDAD I TOBAGO
UGANDA
VANUATU
ZIMBABWE

Przedstawiciele PE

SCHNELLHARDT
SCICLUNA
SCOTTÀ
SENYSZYN
STRIFFLER
STURDY
TIROLIEN
TOIA
VLASÁK
WIELAND
ZANICCHI
ZIMMER

KOMISJA SPRAW POLITYCZNYCH**Członkowie z ramienia AKP**

JEAN MARIE, SAINT LUCIA, współprzewodniczący
TAMAPUA (SAMOA), współprzewodniczący
BENIN, współprzewodniczący
ANTIGUA I BARBUDA
REPUBLIKA ŚRODKOWOAFRYKAŃSKA
IBOVI (Republika Konga)
GBAOU (WYBRZEŻE KOŚCI SŁONIOWEJ)
ABDI SAID (DŻIBOUTI)
TOGA (ETIOPIA)
KUBUABOLA (FIDŻI)
ROGOMBE (GABON)
PEREIRA (GWINEA BISSAU)
RAMOTAR (GUJANA)
HAITI
LEBAJOA (LESOTHO)
KOLLIE (LIBERIA)
SERAMILA (MADAGASKAR)
MALI
VAN DER WALT (NAMIBIA)
NAURU

Członkowie z ramienia PE

CASA, współprzewodniczący
KORHOLA, współprzewodnicząca
CASTEX, współprzewodnicząca
ALFONSI
CALLANAN
CASINI
DE KEYSER
DURANT
FERREIRA, Elisa
GAHLER
GRIESBECK
HANNAN
HÄNDEL
KACZMAREK
LE PEN
MANDERS
MARTÍNEZ MARTÍNEZ
MOREIRA
NEDELCHEVA
NICHOLSON

Członkowie z ramienia AKP

NIUE
PAPUA NOWA GWINEA
MUSA (SUDAN)
PARMESSAR (SURINAM)
KLASSOU (TOGO)
HLONGWANE (ZIMBABWE)

Członkowie z ramienia PE

ROITHOVÁ
SCOTTÀ
SCHMIDT
SPERONI
STRIFFLER
WIELAND

KOMISJA ROZWOJU GOSPODARCZEGO, FINANSÓW I HANDLU**Członkowie z ramienia AKP**

KUTEKALA KAAWA (KONGO, Demokratyczna Republika Konga), współprzewodniczący
MUGAMBE (UGANDA), wiceprzewodniczący
BUNDU (SIERRA LEONE), współprzewodniczący
CARVALHO (ANGOLA)
BAHAMY
BELIZE
WYSPY COOKA
GWINEA RÓWNIKOWA
NAIB (ERYTREA)
BANDUA (GHANA)
MAIR (JAMAJKA)
AIPIRA (MALAWI)
OULD GUELAYE (MAURETANIA)
GUNESSEE (MAURITIUS)
NIGERIA
PALAU
POLISI (RWANDA)
SAINT KITTS I NEVIS
SLATER (SAINT VINCENT I GRENADYNY)
WYSPY ŚW. TOMASZA I WYSPA KSIĄŻĘCA
SALL (SENEGAL)
WILLIAM (SESZELE)
HAJAIG (RPA)
VAIPULU (TONGA)
ITALELI (Tuvalu)
SIKOFI (ZAMBIA)

Członkowie z ramienia PE

CARVALHO, wiceprzewodniczący
LEGUTKO, wiceprzewodniczący
ALVES, wiceprzewodniczący
ARIF
BOVÉ
BULLMANN
CASPARY
ENGEL
FORD
GOERENS
GUERRERO SALOM
HOARAU
JENSEN
KUHN
MARTIN
MATO ADROVER
MAYER
McMILLAN-SCOTT
MICHEL
MITCHELL
SCHLYTER
ŠŤASTNÝ
SCICLUNA
STURDY
TIROLIEN
ZANICCHI

KOMISJA DS. SPOŁECZNYCH I ŚRODOWISKA**Członkowie z ramienia AKP**

SITHOLE (MOZAMBIK), współprzewodniczący
KOMBO (KENIA), wiceprzewodniczący
NOEL (GRENADA), wiceprzewodniczący
THOMSON (BARBADOS)
GABORONE (BOTSWANA)
SANOU (BURKINA FASO)
BURUNDI
HAMATOUKOUR (KAMERUN)
REPUBLIKA ZIELONEGO PRZYLĄDKA
CZAD
KOMORY
DOMINIKA
DOMINIKANA
BALDEH (GAMBIA)
GWINEA BISSAU
KIRIBATI
WYSPY MARSHALLA
MIKRONEZJA (Federacja)
NIGERIA
TOZAKA (Wyspy Salomona)
SOMALIA
SUAZI
NDUGAI (TANZANIA)
TIMOR WSCHODNI
KHAN (TRYNIDAD I TOBAGO)
VANUATU

Członkowie z ramienia PE

RIVASI, współprzewodnicząca
BAUER, wiceprzewodnicząca
NEDELICHEVA, wiceprzewodnicząca
BEARDER
CHRISTENSEN
COELHO
DELVAUX
DE SARNEZ
ESTARÉS FERRAGUT
FERREIRA, João
HALL
HAUG
JADOT
JOLY
KLAß
LÓPEZ AGUILAR
McAVAN
NEUSER
OUZKÝ
RONZULLI
ROSSI
SCHNELLHARDT
SENYSZYN
TOIA
VLASÁK
ZIMMER

ZAŁĄCZNIK II

LISTA OBECNOŚCI NA SESJI W DNIACH OD 16 DO 18 MAJA W BUDAPESZCIE (WĘGRY)

MATONGO (Zambia), współprzewodniczący	MICHEL, współprzewodniczący
DE FONTES PEREIRA (Angola)	ALFONSI
THOMSON (Barbados)	AYLWARD (za GRIESBECK)
DAYORI (Benin)	BAUER
GABORONE (Botswana) (wiceprzewodniczący)	BEARDER
KABORE (Burkina Faso)	CARVALHO
KARERWA (Burundi) (wiceprzewodniczący)	CASA ⁽¹⁾
HAMATOUKOUR (Kamerun) (wiceprzewodniczący)	CASTEX
MALLOUM (Czad)	CHRISTENSEN
MBUKU LAKA (Demokratyczna Republika Konga)	DAVID (za DE MITA) ⁽²⁾ , ⁽³⁾
BOUNKOULOU (Republika Konga) (wiceprzewodniczący)	ENGEL
GBAOU (Wybrzeże Kości Słoniowej)	ESTARÉS FERRAGUT
SOUBANEH ATTEYE (Dżibuti)	FISAS AYXELA (za DELVAUX)
JIMÉNEZ (Dominikana)	GAHLER
SERICHE DOUGAN (Gwinea Równikowa)	GUERRERO SALOM
NAIB (Erytrea)	GURMAI (za DE KEYSER)
DABA (Etiopia)	HALL
KUBUABOLA (Fidżi) (*)	HANKISS (za WIELAND) ⁽²⁾ , ⁽³⁾
ROGOMBE (Gabon)	HAUG
BALDEH (Gambia)	HOARAU (wiceprzewodniczący)
BANDUA (Ghana)	KACZMAREK
NOEL (Grenada)	KLAŚ (wiceprzewodniczący)
PEREIRA (Gwinea Bissau)	KORHOLA
RAMOTAR (Gujana) (wiceprzewodniczący)	LEINEN (za LÓPEZ AGUILAR)
MAIR (Jamajka) (wiceprzewodniczący)	McAVAN (wiceprzewodnicząca)
KOMBO (Kenia)	MARTIN
LEBAJOA (Lesotho) (wiceprzewodniczący)	MARTÍNEZ MARTÍNEZ ⁽¹⁾ , ⁽²⁾
KOLLIE (Liberia) (wiceprzewodniczący)	MAYER
AIPIRA (Malawi)	MITCHELL
ASSARID IMBARCAOUANE (Mali) (wiceprzewodniczący)	MORGANTI (za SPERONI)
OULD GUELAYE (Mauretania)	NEDELICHEVA
DEERPALSING (Mauritius)	NEUSER
SITHOLE (Mozambik)	NICHOLSON (wiceprzewodniczący) ⁽²⁾ , ⁽³⁾
VAN DER WALT(Namibia)	PONGA (za CASPARY) ⁽¹⁾ , ⁽³⁾
TAMBUWAL (Nigeria) (*)	RONZULLI (wiceprzewodnicząca) ⁽³⁾
DEKENA (Papua-Nowa Gwinea)	ROSSI

POLISI (Rwanda) (wiceprzewodniczący)	SCHMIDT
JEAN MARIE (Saint Lucia)	SCHNELLHARDT
SLATER (Saint Vincent i Grenadyny)	SCOTTÀ
TAMAPUA (Samoa)	ŠŤASTNÝ (wiceprzewodniczący)
SALL (Senegal)	STRIFFLER
WILLIAM (Seszele)	STURDY
BUNDU (Sierra Leone)	TIROLIEN
TOZAKA (Wyspy Salomona)	WIELAND ⁽¹⁾
HAJAIG (Afryka Południowa)	ZÁBORSKA (za CASINI)
MUSA (Sudan)	ZIMMER
PARMESSAR (Surinam)	
HLOPHE (Suazi) (*)	
NDUGAI (Tanzania) (wiceprzewodniczący)	
SANTOS (Timor-Leste)	
KLASSOU (Togo)	
VAIPULU (Tonga)	
KHAN (TRYNIDAD I TOBAGO)	
ITALELI (Tuvalu) (wiceprzewodniczący)	
MUGAMBE (Uganda)	
TOSUL (Vanuatu)	
HLONGWANE (Zimbabwe)	

OBSERWATORZY:

KUBA
REGUEIFEROS LINARES

MADAGASKAR
SERAMILA

NIGERIA
ABARRY (*)

ZAPROSZENI GOŚCIE:

SUDAN POŁUDNIOWY
ARIKO
MUORWEL
DAR BOTH
AWERIAL
LOGONGA
IGGA
OKECH
YOKWE

(*) Kraj reprezentowany przez osobę niebędącą posłem do Parlamentu.

⁽¹⁾ Obecni w dniu 16 maja 2011 r.

⁽²⁾ Obecni w dniu 17 maja 2011 r.

⁽³⁾ Obecni w dniu 18 maja 2011 r.

Ponadto obecni:**ANGOLA**

DOS SANTOS
SIMBRÃO da CARVALHO
TINGAO PEDRO
ULIPAMUE
VAHEKINI

BURUNDI

MWIDOGONDIKUMAKO
RWANKINEZA
SINDAYIGAYA

**KONGO (Demokratyczna
Republika Konga)**

EZATY
KAMBAYI
KUTEKALA KAAWA
LOMBEYA
LUTUNDULU APALA
MABAYA GIZI AMINE
MATADI NENGA GAMANDA
NKONGO BUDINA NZAU

DŻIBUTI

OMAR ABDI SAID

FIDŻI

VOCEA

GRENADA

FLETCHER

JAMAJKA

GILBERT-ROBERTS

LIBERIA

BARCLAY
DUNAH

MAURETANIA

ABDELLA
BILAL
GUELADIO
OULD HAMOUD
OULD ZAMEL

NAMIBIA

NAHOLO

SAMOA

CHAN TUNG

BOTSWANA

MANGOLE

KAMERUN

AWUDU MBAYADA OUDA
KOMBO GBERI
OWONA KONO

KONGO (Republika)

BETE-SIBA
IBARA
IBOVI
MENGA
MOUANGA NKEOUA
PASSI

ERYTREA

TEKLE

GABON

KOUMBA SOUVI
MANGOUALA
M'BA
MELIGUE MENGWA

GWINEA BISSAU

CORREIA
DA COSTA
EMBALO
FERANADES

KENIA

AFFEY
KEMBI-GITTURA
LABOSO

MALAWI

BANDA
CITEYEYE
MWALWANDA
NDISALE
NKHATA GAMBATULA

MAURITIUS

GUNESSEE

NIGERIA

ABDUL'AZIZ
ABDULLAHI
AHMED
AKWASHIKI
BARRAYA
SADA SOLI

SENEGAL

SOW

BURKINA FASO

Ouedraogo
OUOBA NABA
SANOU

CZAD

DJIMAIMALLOUM

WYBRZEŻE KOŚCI SŁONIOWEJ

ZINSOU

ETIOPIA

TADESSE
TOGA
YILALA

GHANA

ANTWI
YIADOM

GUJANA

GOMES

LESOTHO

TIHELI

MALI

BA
CISSE
HAIDARA CISSE
SYLLA

MOZAMBIK

LUCAS
MALENDZA
MANUEL

PAPUA NOWA GWINEA

TABERENG

SIERRA LEONE

JUMU
KAMARA
KARGBO
TORTO

WYSPY SALOMONA
MA'AHANUA

RPA
MANAMELA
MULDER
SOOKLAL

SUDAN
ABDEL MAGID AMIR
ABEL HALIM
HASSAN
OMER
OSMAN

SURINAM
ABDOEL
AJAISO
RATHIPAL
SOMOHARDJO

SUAZI
NHLEKO

TANZANIA
MWANJELWA

TOGO
GBONE

TONGA
KIOA

TUVALU
LEUELU

UGANDA
DOMBO
KATENTA-APULI
KIIZA

VANUATU
JOY

ZAMBIA
SIKOTA

ZIMBABWE
MLOTSHWA
MNKANDHLA
MUCHADA

RADA AKP

Shamsudeen Usman, minister planowania krajowego i zastępca przewodniczącego Krajowej Komisji Planowania rządu federalnego (Nigeria), przewodniczący Rady Ministrów AKP

RADA UE

János Martonyi, minister spraw zagranicznych (Węgry), urzędujący przewodniczący Rady UE

UA

IGUEH OFLEH

KOMITET AMBASADORÓW AKP

BARAYA

KOMISJA EUROPEJSKA

PIEBALGS, komisarz ds. rozwoju
PLEWA

ESDZ

MATTHIESSEN

EKES

ANTHONY
CHIBONGA
KING

CTA

BOTO

SEKRETARIAT AKP

CHAMBAS, wiceprezydent generalny

SEKRETARIAT UE

AGUIRIANO NALDA, wiceprezydent generalny

ZAŁĄCZNIK III

ZAŁĄCZNIK DOTYCZĄCY POSIEDZENIA W DNIU 16 MAJA 2011 r., PONIEDZIAŁEK

Akredytacja przedstawicieli spoza parlamentów

1. Fidżi

Ratu Inoke Kubuabola

Minister Spraw Zagranicznych i Współpracy Międzynarodowej

Republika Fidżi

Przewodniczący delegacji

2. NIGERIA

J.E. Abdou Abarry

Ambasador Republiki Nigru,

Ambasada Nigru

Bruksela

Przewodniczący delegacji

3. Nigeria

J.E. Usman Alhaji Baraya

Ambasador Federalnej Republiki Nigerii

Ambasada Nigerii

Bruksela

Przewodniczący delegacji

4. Suazi

J.E. Joel M. Nhleko

Ambasador

Ambasada Królestwa Suazi

Bruksela

Przewodniczący delegacji

ZAŁĄCZNIK IV

TEKSTY PRZYJĘTE

	<i>Strona</i>
— Rezolucja w sprawie wyzwań dla demokracji w przyszłości i poszanowania porządku konstytucyjnego w państwach AKP i UE (ACP-EU/100 919/11/fin.)	22
— Rezolucja w sprawie wsparcia budżetowego jako sposobu oferowania oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA) w krajach AKP (ACP-EU/100 900/11/fin.)	27
— Rezolucja w sprawie zanieczyszczenia wody (ACP-EU/100 915/11/fin.)	31
— Rezolucja w sprawie sytuacji w Wybrzeżu Kości Słoniowej (ACP-EU 100.957/11/fin.)	35
— Rezolucja w sprawie przewrotów demokratycznych w Afryce Północnej i na Bliskim Wschodzie: konsekwencje dla krajów AKP, Europy i świata (ACP-EU/100 958/11/fin.)	38
— Deklaracja w sprawie IV Forum Wysokiego Szczebla nt. Skuteczności Pomocy w Pusanie (Korea Południowa) w 2011 r	42
— Deklaracja w sprawie zjednoczenia na rzecz powszechnego dostępu w związku ze spotkaniem na wysokim szczeblu w sprawie AIDS w czerwcu 2011 r.	46
— Poprawki do Regulaminu Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE przedstawione przez Prezydium zgodnie z art. 34 Regulaminu	47

REZOLUCJA ⁽¹⁾
w sprawie wyzwań dla demokracji w przyszłości i poszanowania porządku konstytucyjnego w państwach AKP i UE

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- na posiedzeniu w Budapeszcie (Węgry) w dniach 16–18 maja 2011 r.,
- uwzględniając art. 17 ust. 1 Regulaminu,
- uwzględniając Afrykańską kartę w sprawie demokracji, wyborów i rządów, w szczególności jej art. 3 ust. 2 i 10, art. 10, 14, 15, 18–21 i 23–26,
- uwzględniając Deklarację Unii Afrykańskiej w sprawie zasad regulujących demokratyczne wybory w Afryce (2002 r.),
- uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych z dnia 16 grudnia 1966 r.,
- uwzględniając umowę o partnerstwie AKP-UE („umowa z Kotonu”), w szczególności jej art. 9 ust. 1, art. 9 ust. 2 akapit drugi, art. 9 ust. 3, art. 20 lit. d) i art. 33 lit. a),
- uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 2, 10 (stanowiący, że podstawą funkcjonowania Unii jest demokracja przedstawicielska), art. 11 ust. 4 oraz art. 21 ust. 1 i 2,
- uwzględniając traktat o współpracy UE-SADC z 1994 r.,
- uwzględniając protokół SADC w sprawie współpracy w dziedzinie polityki, obrony i bezpieczeństwa, w szczególności jego art. 4 i 5,
- uwzględniając Kartę społeczeństwa obywatelskiego CARICOM z dnia 19 lutego 1997 r., w szczególności art. VI,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 18 maja 2011 r. w Budapeszcie (Węgry).

- uwzględniając Deklarację Unii Afrykańskiej i Organizacji Jedności Afrykańskiej w sprawie zasad regulujących demokratyczne wybory w Afryce – AHG/DECL.1 (XXXVIII) oraz wytyczne UA w sprawie obserwacji wyborów w UA i misji obserwacyjnych – X/CL/35 (III) załącznik II,
 - uwzględniając rezolucję w sprawie wyzwań w zakresie demokratycznego pogodzenia różnorodności etnicznej, kulturowej i religijnej w krajach AKP i UE (AKP-UE/100.460/09/wersja ostateczna),
 - uwzględniając rezolucję w sprawie wyborów i procesów wyborczych w krajach AKP i UE (ACP-EU/100.123/07/fin.),
 - uwzględniając ogólne porozumienie polityczne z dnia 15 września 2008 r. dotyczące Zimbabwe,
 - uwzględniając decyzję Rady 13283/10 w sprawie zmiany oraz przedłużenia okresu obowiązywania decyzji 2007/641/WE kończącej konsultacje z Republiką Wysp Fidzi na mocy art. 96 Umowy o partnerstwie AKP-UE i art. 37 instrumentu finansowania współpracy na rzecz rozwoju,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji ds. Politycznych (ACP-EU/100.919/11/fin.),
- A. mając na uwadze, że stopień demokratyzacji nie jest równoważny z poziomem rozwoju gospodarczego, że kraje AKP i UE podzielają powszechne wartości i zasady w dziedzinie demokracji, dobrego sprawowania rządów i praw człowieka, a demokracja stanowi wspólny cel leżący u podstaw współpracy UE-AKP,
- B. mając na uwadze, że demokracja jest systemem politycznym, w którym naród jest suwerenny,
- C. mając na uwadze, że w demokracji nie chodzi jedynie o wypełnienie teoretycznych warunków zapewnienia wolności, lecz także o skutecznie działający system zapewniający sprawiedliwe i dostępne dla wszystkich obywateli środki służące poprawie warunków ich codziennego życia, a także mając na uwadze, że Unia Europejska powinna być świadoma częstych krytycznych uwag dotyczących tego, że w trakcie dokonywania oceny sytuacji w państwach trzecich UE czasem zbyt dużo uwagi poświęca teoretycznym aspektom demokracji, zapominając o dokonaniu oceny tego, w jakim stopniu osiągnane jest rzeczywiste społeczeństwo demokratyczne,
- D. mając na uwadze, że nie można pomijać wartości demokratycznych w imię dążenia do osiągnięcia stabilności gospodarczej i społecznej,
- E. mając na uwadze, że wolne i uczciwe wybory są elementem niezbędnym, ale niewystarczającym do stworzenia prawdziwej demokracji, ponieważ demokracja jest stałym procesem poszukiwania, wymagającym poszanowania zasady pluralizmu, zasady rządów większości i praw mniejszości, zasady rządów prawa, ram prawnych, w których żadna partia nie może dokonać zmian w konstytucji dla własnych korzyści,
- F. mając na uwadze, że przepisy konstytucyjne dotyczące przekazywania władzy i praw podstawowych nigdy nie powinny być wieloznaczne ani stwarzać możliwości przypadkowych interpretacji,
- G. G mając na uwadze, że powyborczemu tworzeniu rządu często towarzyszą istotne wyzwania w zakresie demokracji, zwłaszcza gdy dochodzi do zawierania umów o podziale władzy,
- H. mając na uwadze, że stały rozwój demokracji i wprowadzenie w życie należycie funkcjonującego systemu konstytucyjnego stanowi dla państw AKP i UE przedmiot znacznego wspólnego zainteresowania,
- I. mając na uwadze, że rozwój osobisty, gospodarczy i społeczny ułatwia funkcjonowanie demokracji parlamentarnej,

- J. mając na uwadze, że uczciwość w sprawach publicznych i zarządzaniu funduszami publicznymi jest podstawą dobrego sprawowania rządów i filarem praworządności; mając na uwadze, że przywódcy polityczni powinni być pociągani do odpowiedzialności politycznej i karnej za przywłaszczanie funduszy publicznych,
- K. mając na uwadze, że te same zasady powinny być stosowane jednolicie, a nie w zależności od indywidualnych „norm” krajowych lub regionalnych,
- I. Zasady demokratyczne**
1. podkreśla, że podstawą stabilnej demokracji jest powszechność praw, równość wszystkich obywateli wobec prawa i wolność jednostek; zwraca uwagę, że rzeczą o fundamentalnym znaczeniu jest konieczność poszanowania każdej kultury, religii i grupy etnicznej w kraju;
 2. przypomina, że każdy system demokratyczny opiera się na porządku konstytucyjnym i związanym z nim wymiarze sprawiedliwości oraz podkreśla znaczenie poszanowania zasady niezawisłości sądów;
 3. podkreśla, że podział władzy (na władzę wykonawczą, ustawodawczą i sędziowską) jest koniecznym warunkiem funkcjonowania demokracji;
 4. podkreśla znaczenie regularnych konsultacji ze społeczeństwem za pośrednictwem wolnych, uczciwych i niezafałszowanych wyborów i referendów, poprzedzonych szeroko zakrojonymi kampaniami informacyjnymi i debatami;
 5. zwraca uwagę na znaczenie pluralizmu politycznego oraz jasnego określenia statusu opozycji;
 6. kładzie szczególny nacisk na wspólne wartości i cele UE i AKP w zakresie demokracji i dobrego sprawowania rządów, podkreśla jednak, że wszystkie kraje mają swe własne uwarunkowania kulturowe i historyczne oraz że należy uszanować wynikające z nich różnice;
 7. podkreśla, że nie ma prawdziwie demokratycznego społeczeństwa bez niezależnych, wolnych i pluralistycznych mediów;
 8. wzywa do czujności w odniesieniu do systemów wyborczych, zarówno w państwach członkowskich UE, jak i AKP; ostrzega przed praktykami takimi jak manipulowanie granicami okręgów wyborczych i listami wyborczymi, stronnicze postępowanie sędziów Trybunału Konstytucyjnego rozsądających spory wyborcze czy dostosowywanie konstytucji, które służy zamiarom obozu rządzącego;
 9. podkreśla, że wybory i demokracja przedstawicielska mają być rozwiązaniem, a nie problemem, co wiąże się z:
 - wolnością i uczciwością;
 - tym, że przegrany akceptuje wyniki i podważa je jedynie w oparciu o konstytucję;
 - tym, że większość szanuje mniejszości, podział władzy i niezależność wymiaru sprawiedliwości;
 10. podkreśla pilną potrzebę rozwiązania codziennych problemów, takich jak ubóstwo, brak dostępnych usług zdrowotnych i korupcja, które przyczyniają się do powstawania wśród ludności opinii, że demokracja nie przyczyniła się do poprawy ich codziennego życia;

II. Instytucje demokratyczne

11. podkreśla znaczenie zachowania wyraźnej równowagi i podziału władzy;
12. zaleca, aby w konstytucjach wyraźnie określono zasady podziału władzy i sprecyzowano odpowiadające im ramy instytucjonalne; wyraża zastrzeżenia wobec konstytucji elastycznych, podlegających częstym zmianom;
13. podkreśla znaczenie kontroli władzy wykonawczej, którą powinny sprawować parlamenty;
14. opowiada się za tym, by Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE odgrywało podstawową rolę forum wymiany poglądów, doświadczeń i praktyk w dziedzinie parlamentaryzmu;
15. zaleca powołanie instytucji i ustanowienie mechanizmów, które uniemożliwiałyby nierównomierne gromadzenie bogactw i korupcję;
16. zaleca jasno wyznaczyć zasady regulujące przekazywanie władzy i jednocześnie ostrzega przed łatwym dokonywaniem zmian w konstytucji;
17. zaleca takie formułowanie podstawowych praw konstytucyjnych, żeby wszelkie dopuszczalne ograniczenia były jasno określone, miały wyraźnie sprecyzowany zakres i bezwzględnie służyły interesowi ogólnemu;
18. uznaje, że chociaż umowy o podziale władzy mogą się okazać przydatne w przypadku poważnych kryzysów, to należy się do nich uciekać jedynie w zupełnie wyjątkowych okolicznościach i uznawać za rozwiązania krótkoterminowe; podkreśla, że podział władzy może prowadzić do braku prawdziwej, krytycznej opozycji, jak było w Zimbabwie i w Kenii, i w związku z tym zwraca uwagę na to, że podział władzy jest rozwiązaniem zupełnie odmiennym od rządu koalicyjnego;
19. ostrzega, że w ramach umów o podziale władzy zakres przyznanej władzy nigdy nie jest wyraźnie określony, co prowadzi do jeszcze większych sporów, wskutek czego powstaje ryzyko ignorowania opinii społeczeństwa obywatelskiego, gdyż umowy te są często porozumieniami pomiędzy elitami partii politycznych;
20. podkreśla, że istnienie opozycji jest niezbędne do funkcjonowania demokracji, tak samo jak istnienie surowych zasad dotyczących finansowania partii politycznych;
21. przypomina, że w czasie kampanii wyborczych przydzielanie środków publicznych musi podlegać ściśle określonym zasadom;
22. podkreśla, że głosowanie w każdych wyborach powinno być wolne, uczciwe i niezafałszowane, a jego wyniki należy skrupulatnie przestrzegać; przypomina o zagrożeniu, jakim dla demokracji jest instrumentalizacja wyborów;

III. Demokratyczne wyzwania

23. z zadowoleniem odnosi się do zwiększenia liczby demokratycznych wyborów na kontynencie afrykańskim i jednocześnie apeluje o dalsze ściśle monitorowanie wyborów nie tylko podczas ich trwania i w okresie przed ich przeprowadzeniem, lecz także i przede wszystkim po ich zakończeniu, oraz ponownie podkreśla główną rolę odgrywaną przez niezależne krajowe komitety wyborcze, w tym wsparcie finansowe; podkreśla, że te ostatnie często nie dysponują wystarczającymi środkami; podkreśla znaczenie monitorowania wyborów przez właściwe organy krajowe i międzynarodowe;
24. w celu promowania demokracji zaleca stymulowanie przejawów obywatelskości we wszystkich dziedzinach życia politycznego, gospodarczego i społecznego za sprawą szczególnych zasad i wysokiej jakości systemu szkolnictwa;

25. podkreśla pozytywną rolę odgrywaną przez wojsko w Gwinei i Nigrze na drodze ku demokracji; wyraża nadzieję, że żaden członek władz przejściowych nie będzie kandydował w wyborach mających na celu przywrócenie demokracji;
26. informuje o niewielkim uznaniu wartości demokratycznych ze strony niektórych decydentów w krajach AKP, które przejawia się często w dominacji poglądu o absolutnej i niepodważalnej wyższości tradycji;
27. wyraża ubolewanie z powodu braku zespołów obserwatorów z ramienia UE podczas ostatnich wyborów, np. w Rwandzie, i wzywa do zwiększenia w przyszłości liczby wspólnych niezależnych misji AKP-UE, które łączą rozległe i różnorodne doświadczenia obu stron; podkreśla dużą wartość dodaną wnoszoną przez współpracę przedstawicieli krajów AKP i UE w takich misjach;
28. wyraża ubolewanie z powodu zagrożeń dla demokracji wynikających z korupcji, także wewnątrz UE;
29. ostrzega przed przeprowadzaniem nowelizacji konstytucji i wprowadzaniem zmian w ordynacjach wyborczych na poziomie ustawodawczym tuż przed nadchodzącymi wyborami, a także zwraca uwagę na niebezpieczeństwo płynące z tego, że zmiany te mogą wpłynąć na wynik głosowania;
30. pochwała z drugiej strony coraz silniejszą pozycję parlamentu w niektórych krajach, a za najlepszy przykład podaje nadzwyczajny opór, z jakim nigeryjski parlament przeciwstawił się w 2006 r. zmianom w konstytucji umożliwiającym sprawowanie urzędu prezydenta w ramach trzeciej kadencji; zachęca do odbywania regularnych konsultacji z parlamentami krajowymi i do uwzględniania ich opinii;
31. z zadowoleniem przyjmuje pokojowe wybory prezydenckie, które odbyły się w marcu 2011 r. w Republice Nigru, i podkreśla, że stanowi to kamień milowy w procesie przechodzenia do demokracji; z zadowoleniem przyjmuje również dobrze zorganizowane pokojowe referendum w sprawie niepodległości Sudanu Południowego, które odbyło się w styczniu 2011 r. i wykazało wolę obydwu stron do rozstrzygnięcia kwestii niepodległości w sposób pokojowy;
32. potępia odmowę przyjęcia przez ustępującego prezydenta Wybrzeża Kości Słoniowej, Laurenta Gbagbo, wyników ogłoszonych przez niezależną komisję wyborczą i potwierdzonych przez ONZ;
33. popiera prawo obywateli do wyrażania poprzez pokojowe demonstracje woli dokonania zmiany politycznej oraz popiera ruchy demokratyczne w formie masowych demonstracji organizowanych przez ludzi żyjących pod jarzmem dyktatury i potępia wszelkie przypadki niewspółmiernego użycia sił zbrojnych w celu stłumienia tych manifestacji;

IV. Konkretnie środki

34. pochwała wejście w życie Traktatu z Lizbony, dzięki któremu rozszerzono zakres uprawnień Parlamentu Europejskiego w celu wzmocnienia demokratycznego wymiaru jego działań;
35. 35 wzywa wszystkie państwa do ratyfikacji Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych oraz wyraża ubolewanie z powodu tego, że wolność myśli i prawa kulturowe nie są w niektórych krajach AKP zagwarantowane w sposób wystarczający; zachęca do prowadzenia wspólnych dyskusji na te tematy między państwami członkowskimi UE i krajami AKP;
36. popiera wysiłki i docenia znaczenie działań takich organizacji jak UA, CARICOM, COMESA czy Międzyrządowy Organ ds. Rozwoju (IGAD) oraz Południowoafrykańska Wspólnota Rozwoju (SADC), a także pochwała takie inicjatywy jak PIANZEA⁽¹⁾; zwraca uwagę na potrzebę zapewnienia konkretnych środków, takich jak dodatkowe szkolenia dla obserwatorów wyborczych w ramach SADC i IGAD;

⁽¹⁾ Pacific Islands, Australia and New Zealand Electoral Administrators' Network.

37. podkreśla konieczność zwiększania poprzez szkolenia i kursy przekwalifikowujące zdolności podmiotów, na których ciąży obowiązek kierowania instytucjami i organami demokratycznymi (Trybunał Konstytucyjny, niezależne krajowe komitety wyborcze) biorącymi udział w zarządzaniu procesem wyborczym, ponieważ pomoże to w jak najlepszej racjonalizacji działań i w unikaniu niebezpiecznych przeszkód, które często prowadzą do poważnych kryzysów powyborczych;
38. wzywa do zwiększenia poziomu edukacji w zakresie idei demokracji w państwach AKP i UE; zobowiązuje się do zbadania możliwych działań w ramach Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego;
39. zachęca państwa członkowskie UE i AKP do podejmowania wysiłków na rzecz dzielenia się najlepszymi praktykami w dziedzinie prawa konstytucyjnego, np. poprzez organizowanie obustronnych misji wymiany na szczeblu eksperckim;
40. zobowiązuje się do dalszego monitorowania zmian demokratycznych i po raz kolejny potwierdza potrzebę podejmowania odpowiednich działań, zgodnie z art. 96 umowy z Kotonu, w sytuacji, gdy państwo członkowskie UE lub AKP nie wypełnia wynikających z niej zobowiązań, jak uczyniła to ostatnio Rada UE w odniesieniu do Madagaskaru i Fidżi;
41. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie AKP-UE, Komisji Europejskiej, Komisji Unii Afrykańskiej i Parlamentowi Panafrykańskiemu.

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie wsparcia budżetowego jako sposobu oferowania oficjalnej pomocy rozwojowej w krajach AKP

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- na posiedzeniu w Budapeszcie (Węgry) w dniach 16–18 maja 2011 r.,
- uwzględniając art. 17 ust. 1 Regulaminu,
- uwzględniając Umowę o partnerstwie AKP-UE podpisaną w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r. i zmienioną w 2005 i w 2010 r., a zwłaszcza jej art. 1, 2, 9, 33 i 61,
- uwzględniając deklarację milenijną ONZ z dnia 18 września 2000 r., w której ustalono milenijne cele rozwoju jako cele w zakresie likwidacji ubóstwa uzgodnione wspólnie przez wspólnotę międzynarodową,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych, pt. „Dotrzymanie obietnic: razem na rzecz osiągnięcia milenijnych celów rozwoju”, przyjętą na szczycie poświęconym milenijnym celom rozwoju, który odbył się w Nowym Jorku w dniach 20–22 września 2010 r.,
- uwzględniając deklarację paryską w sprawie skuteczności pomocy z dnia 2 marca 2005 r. oraz program działania z Akry z 4 września 2008 r.,
- uwzględniając Konsensus europejski w sprawie polityki rozwoju,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 18 maja 2011 r. w Budapeszcie (Węgry).

- uwzględniając sprawozdanie za rok 2010 z polityki rozwoju i pomocy zewnętrznej Wspólnoty Europejskiej i jej wdrożenia w 2009 r.,
 - uwzględniając zieloną księgę Komisji w sprawie przyszłości wsparcia budżetowego UE na rzecz państw trzecich z dnia 19 października 2010 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie roczne Trybunału Obrachunkowego z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie działań finansowanych z 8., 9. i 10. Europejskiego Funduszu Rozwoju ⁽¹⁾
 - uwzględniając sprawozdanie specjalne Europejskiego Trybunału Obrachunkowego nr 11/2010 pt. „Zarządzanie przez Komisję ogólnym wsparciem budżetowym w krajach AKP, Ameryki Łacińskiej i Azji”,
 - uwzględniając opracowanie Departamentu Tematycznego Dyrekcji Generalnej Parlamentu Europejskiego ds. Polityki Zewnętrznej Unii Europejskiej zatytułowane „Nadzorowanie wsparcia budżetowego w krajach rozwijających się: analiza porównawcza krajowych mechanizmów kontroli wsparcia budżetowego w krajach rozwijających się” z dnia 15 lipca 2010 r.,
 - uwzględniając swą rezolucję na temat skuteczności pomocy oraz definiowania oficjalnej pomocy rozwojowej przyjętą w Port Moresby w dniu 28 listopada 2008 r. ⁽²⁾
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Gospodarczego, Finansów i Handlu (AKP-UE/100 900/11/fin.),
- A. mając na uwadze, że współpraca finansowa w dziedzinie rozwoju pomiędzy AKP a UE to partnerstwo opierające się na strategiach rozwoju państw AKP oraz wzajemnych prawach i zobowiązaniach gwarantujących skuteczność i koordynację pomocy,
- B. mając na uwadze, że zarówno darczyńcy, jak i kraje partnerskie pragną reagować na pojawiające się problemy w dziedzinie skuteczności pomocy, tak aby oficjalna pomoc rozwojowa w pełni przekładała się na pozytywny wpływ na życie ludzi poprzez likwidację ubóstwa oraz propagowanie pokoju i dobrobytu,
- C. mając na uwadze, że wsparcie budżetowe staje się coraz ważniejszym sposobem pomocy i że Komisja Europejska zamierza je podwyższyć z 25% funduszy planowanych w ramach 9. EFR do prawie 50% pomocy planowanej w ramach 10. EFR,
- D. mając na uwadze, że wsparcie budżetowe przyczyniło się do zwiększenia poziomu zaangażowania i wydatkowania funduszy EFR w wielu krajach AKP;
- E. mając na uwadze, że w 2009 r. wsparcie budżetowe stanowiło 28% (2,32 mld EUR) wszystkich zobowiązań z budżetu UE oraz EFR, a także mając na uwadze, że ogólne wsparcie budżetowe wyniosło 860 mln EUR i stanowiło 35% ogółu nowych operacji w ramach wsparcia budżetowego (wszystkimi beneficjentami były kraje AKP), podczas gdy sektorowe wsparcie budżetowe stanowiło 33% nowych zobowiązań w zakresie wsparcia budżetowego na rzecz AKP; mając na uwadze, że ilość i kierunek wsparcia budżetowego oferowanego dwustronnie przez państwa członkowskie UE są bardzo zróżnicowane,
- F. mając na uwadze, że celem wsparcia budżetowego jest przyczynianie się do poprawy dialogu politycznego pomiędzy darczyńcami a beneficjentami, jako że dialog ten odbywa się w ramach partnerstwa darczyńca-beneficjent w zakresie ustalania priorytetów i oceny, która przyczynia się do dostosowania funduszy od darczyńców do potrzeb i preferencji danego kraju w celu wspierania opracowywanych w tym kraju strategii ograniczania ubóstwa lub strategii sektorowych,
- G. mając na uwadze, że zgodnie z zasadą odpowiedzialności wsparcie budżetowe opiera się na systemach krajowych (zamiast powielać struktury i instytucje w kraju partnerskim), co przyczynia się do zwiększenia przewidywalności i ograniczenia fragmentaryzacji pomocy oraz biurokracji, a także obniżenia kosztów transakcji ponoszonych zarówno przez darczyńców, jak i kraje partnerskie,

⁽¹⁾ Dz.U. C 303 z 9.11.2010, s. 243.

⁽²⁾ Dz.U. C 61 z 16.03.2009, s. 26.

- H. mając na uwadze, że istnieje potrzeba jeszcze ściślejszej współpracy pomiędzy darczyńcami oraz że wsparcie budżetowe pozwala na lepszą harmonizację działań darczyńców,
- I. mając na uwadze, że wsparcie budżetowe postrzegane jest jako kwestia delikatna pod względem politycznym, jednakże jest ono instrumentem pomocy, którego nie powinno się zbyt obciążać wymogami politycznymi,
- J. mając na uwadze, że nie powinno się udzielać wsparcia budżetowego tam, gdzie są dowody na istnienie korupcji,
- K. mając na uwadze, że wsparcie budżetowe może przyczynić się do budowania potencjału instytucjonalnego oraz do poprawy odpowiedzialności i kontroli przez zainteresowane strony krajowe; mając jednak na uwadze, że jego powodzenie uzależnione jest od zdolności rządu do planowania, wykonywania oraz uzasadniania swych wydatków publicznych; mając na uwadze, że wymóg odpowiedzialności stawiany w kraju ma kluczowe znaczenie dla sprawowania rządów,
- L. mając na uwadze, że społeczeństwo obywatelskie musi być odpowiednio zaangażowane w dialog na temat wsparcia budżetowego, wdrażanie programów z nim związanych oraz w ocenę wydatków budżetowych, a parlamenty muszą w pełni wykonywać swoje uprawnienia w zakresie kontroli i oceny zarówno na etapach początkowych, jak i końcowych; mając na uwadze, że instytucje audytowe odgrywają istotną rolę w monitorowaniu i przeprowadzaniu kontroli wsparcia budżetowego,
1. podkreśla, że wsparcie budżetowe jako środek pomocy finansowej na rzecz rozwoju powinno koncentrować się na ograniczeniu ubóstwa oraz realizacji milenijnych celów rozwoju poprzez stałe zwiększanie wydatków publicznych i może być ono skuteczne wyłącznie wówczas, gdy obaj partnerzy będą wypełniać swoje obowiązki w duchu prawdziwego partnerstwa;
 2. apeluje do krajów darczyńców o zwiększenie pomocy przechodzącej przez krajowe systemy budżetowe do obiecanych 50%, przy uwzględnieniu kryteriów kwalifikowalności; zachęca Komisję Europejską i zainteresowane kraje AKP do pracy na rzecz zawarcia umów związanych z milenijnymi celami rozwoju;
 3. wzywa Komisję do korzystania ze wsparcia budżetowego jako głównego sposobu udzielania pomocy, jeśli spełniane są warunki określone w umowie z Kotonu, i do zachęcania do określenia wspólnego unijnego celu dla wsparcia budżetowego;
 4. wzywa Komisję do przeprowadzenia oraz przekazania darczyńcom i beneficjentom krajowych ocen potencjalnych korzyści wsparcia budżetowego oraz ryzyka z nim związanego, które pozwolą im na dokonanie wyboru co do zakresu, skali, kształtu oraz roli wsparcia budżetowego w danym kraju partnerskim; zwraca w tym kontekście uwagę, że duża ilość wsparcia budżetowego może stanowić problem w przypadku braku stabilności makroekonomicznej oraz podstawowej dyscypliny fiskalnej;
 5. wzywa UE do przyjęcia dynamicznego i przyrostowego podejścia do udzielania wsparcia budżetowego w miarę poprawy zdolności krajów partnerskich;
 6. wzywa UE do rozwoju wsparcia budżetowego i zarządzania nim, aby wykorzystać możliwości uzupełniania tego wsparcia innymi formami pomocy, a także wspierać dostosowanie i koordynację samych instrumentów ogólnego i sektorowego wsparcia budżetowego; wzywa Komisję do zbadania implikacji decentralizacji części wsparcia budżetowego;
 7. wzywa darczyńców do zwiększenia koordynacji i przewidywalności pomocy oraz do uproszczenia procedur; podkreśla, że darczyńcy wsparcia budżetowego powinni być gotowi na utrzymywanie długotrwałych stosunków z państwami partnerskimi w duchu spójności polityki na rzecz rozwoju;
 8. zachęca Komisję do utrzymania dynamicznego podejścia do kryteriów kwalifikowalności; domaga się uzgadniania z krajami AKP wskaźników wydajności w oparciu o dogłębny dialog oraz do zestawiania ich ze wskaźnikami eliminacji ubóstwa oraz realizacji milenijnych celów rozwoju, jak również w innych obszarach priorytetowych uzgodnionych wspólnie przez kraje darczyńców i kraje beneficjentów;

9. podkreśla, że wsparcie budżetowe nie powinno być uwarunkowane politycznie oraz że dialog polityczny powinien odbywać się na szczeblu ogólnej współpracy i partnerstwa, nie zaś w ramach poszczególnych instrumentów pomocowych, takich jak wsparcie budżetowe; podkreśla jednak wagę dialogu politycznego na wysokim szczeblu dla skutecznego wykorzystania wsparcia budżetowego;
10. domaga się od UE regularnego podnoszenia kwestii parlamentarnego nadzoru wsparcia budżetowego w ramach dialogu politycznego; przypomina, że włączenie pomocy do budżetów jest istotnym krokiem w kierunku zwiększenia kontroli parlamentarnej pomocy; wzywa rządy krajów beneficjentów do przekazywania swym parlamentom niezbędnych informacji, tak aby możliwe było pociąganie do odpowiedzialności organów wykonawczych, wzywa również parlamentarzystów do korzystania z przysługujących im uprawnień;
11. wzywa państwa partnerskie, by opierały wsparcie budżetowe na solidnych szczegółowych krajowych planach redukcji ubóstwa, a kraje beneficjentów do tego, by wykorzystywały fundusze w celu poprawy powszechnego dostępu do podstawowych usług publicznych, a także obniżenia stopnia występowania zjawiska ubóstwa;
12. się budowania potencjału we wszystkich ministerstwach w celu wzmocnienia pozycji osób ubogich oraz w celu zapewnienia większej skuteczności strategicznych wydatków, zwłaszcza w dziedzinie zdrowia, oświaty, zatrudnienia i infrastruktury;
13. wzywa UE, by uwzględniała kwestie płci poprzez wykorzystywanie danych segregowanych według kryterium płci, zaś kraje partnerskie, by uwzględniały perspektywę płci w procesie budżetowym oraz by wspierały dialog z organizacjami kobiecymi;
14. podkreśla, że wsparcie budżetowe nie powinno wiązać się ze spełnianiem warunków ekonomicznych, które mogą hamować rozwój krajów AKP;
15. przypomina, że wzmocnienie systemowe finansów publicznych to ważna część szeroko zakrojonej strategii antykorupcyjnej, która wymaga przeprowadzania regularnych kontroli przez kraje beneficjentów;
16. wzywa zarówno rządy państw będących darczyńcami, jak i rządy krajów partnerskich do skoncentrowania się na zapewnieniu pełnej przejrzystości i rozliczalności budżetu, ponieważ elementy te stanowią klucz do dobrego zarządzania gospodarczego i politycznego; podkreśla potrzebę stałego angażowania parlamentów krajowych, władz lokalnych i podmiotów niepaństwowych oraz rozszerzania zdolności parlamentów i instytucji audytowych do budowania potencjału w celu zwiększania krajowej rozliczalności oraz wzmocnienia systemów zarządzania finansami publicznymi i mechanizmów monitorowania;
17. kraje darczyńców oraz kraje beneficjentów do udzielania wsparcia budżetowego w powiązaniu ze środkami, których celem jest wzmocnienie systemów gospodarowania finansami publicznymi oraz poprawa zdolności audytowych, a także zwiększanie zdolności parlamentów do budowania potencjału i wspieranie podmiotów niepaństwowych; wzywa kraje AKP oraz Komisję do wdrożenia, w świetle śródkresowego przeglądu programów Intra-AKP i RIP w ramach 10. EFR, programu Intra-AKP mającego na celu wsparcie budowania potencjału w zainteresowanych krajach AKP poprzez program uczenia się od partnerów, z myślą o poprawie śródkresowego przeglądu programów zarządzania finansami publicznymi niezbędnego do utrzymania szybkich i ambitnych reform;
18. podkreśla, że większa ilość informacji na temat wsparcia budżetowego w krajach będących darczyńcami oraz w krajach partnerskich przyczyni się do zwiększenia przejrzystości i rozliczalności oraz do większej skuteczności tego instrumentu; wzywa do dokonywania systematycznych ocen badań oceniających w celu określenia potencjalnych braków, a tym samym usprawnienia wdrażania;
19. krajom partnerskim jak największe ujednoczenie kryteriów oceny w odniesieniu do wsparcia budżetowego, aby możliwe było skuteczniejsze monitorowanie i aby można było oceniać ten rodzaj pomocy;
20. wzywa Komisję, Radę UE i państwa członkowskie do zapewnienia odpowiednich środków na 11. EFR, w oparciu o środki 10. EFR, zgodnie z ich zobowiązaniem do przeznaczenia do 2015 r. 0,7% swojego DNB na oficjalną pomoc rozwojową i z uwzględnieniem potrzeby finansowania nowych zobowiązań uzgodnionych w zawartej niedawno umowie zmieniającej po raz drugi umowę z Kotonu;

21. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Ministrów AKP-UE, Komisji Europejskiej, Parlamentowi Europejskiemu, a także krajowym i regionalnym parlamentom krajów AKP oraz państw członkowskich UE.

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie zanieczyszczenia wody

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- na posiedzeniu w Budapeszcie (Węgry) w dniach 16–18 maja 2011 r.,
- uwzględniając art. 17 ust. 1 Regulaminu,
- uwzględniając rezolucję 64/292 Zgromadzenia Ogólnego ONZ zatytułowaną „Prawo człowieka do wody i urządzeń sanitarnych”,
- uwzględniając rezolucję 15/9 Rady Praw Człowieka ONZ zatytułowaną „Prawa człowieka a dostęp do wody pitnej i urządzeń sanitarnych”,
- uwzględniając deklarację milenijną ONZ z dnia 8 września 2000 r., uznającą milenijne cele rozwoju za kryteria ustanowione zbiorowo przez wspólnotę międzynarodową w celu likwidacji ubóstwa, a w szczególności cel siódmy,
- uwzględniając sprawozdanie Sekretarza Generalnego ONZ z lipca 2009 r. w sprawie realizacji deklaracji milenijnej,
- uwzględniając raport Programu Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju (UNDP) zatytułowany „Beyond the Midpoint: Achieving the Millennium Development Goals” [„Bilans półmetka – realizacja milenijnych celów rozwoju”], który został opublikowany w styczniu 2010 r.,
- uwzględniając raport UNDP, UNFPA, UNICEF-u i WFP zatytułowany „Stocktaking on the Millennium Development Goals” („Bilans milenijnych celów rozwoju”), który został opublikowany w styczniu 2010 r.,
- uwzględniając raport Programu Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju (UNDP) o rozwoju społecznym z 2006 r., zatytułowany „Beyond scarcity: power, poverty and the global water crisis” [„Przezwyciężyć niedostatek: władza, ubóstwo a światowy kryzys wodny”],
- uwzględniając sprawozdanie roczne (2010) zatytułowane „UN-Water Global Annual Assessment of Sanitation and Drinking-Water (GLAAS)” [„Doroczna globalna ocena Programu NZ ds. Wody dotycząca dostępu do urządzeń sanitarnych i wody pitnej”],
- uwzględniając raport UNICEF-u zatytułowany „Progress for children – Achieving the MDGs with equity” [„Postęp dla dzieci – osiągnięcie milenijnych celów rozwoju w sposób sprawiedliwy”], które zostało opublikowane we wrześniu 2010 r.,
- uwzględniając dwunastopunktowy plan działania Unii Europejskiej (UE) na rzecz realizacji milenijnych celów rozwoju, wydany przez Komisję Europejską w dniu 21 kwietnia 2010 r.,
- uwzględniając posiedzenie plenarne wysokiego szczebla Zgromadzenia Ogólnego ONZ w sprawie milenijnych celów rozwoju, które odbyło się w Nowym Jorku w dniach 20–22 września 2010 r.,
- uwzględniając plan działania G8 w sprawie wody przyjęty w Evian w 2003 r. i późniejsze raporty grupy w tej sprawie,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 18 maja 2011 r. w Budapeszcie (Węgry).

- uwzględniając sprawozdania z oceny Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu (IPCC) opublikowane w 1990 r., 1995 r., 2001 r. i 2007 r.,
- uwzględniając rezolucję w sprawie wody w krajach rozwijających się przyjętą przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 23 listopada 2006 r. w Bridgetown (Barbados),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji ds. Społecznych i Środowiska (ACP-EU/100.915/11/fin.),
- A. mając na uwadze, że Zgromadzenie Ogólne i Rada Praw Człowieka ONZ uznały, że dostęp do wody pitnej i urządzeń sanitarnych stanowi prawo podstawowe,
- B. mając na uwadze, że woda nie jest jedynie towarem, lecz stanowi zasób o zasadniczym znaczeniu dla życia i zdrowia oraz dobro publiczne; mając na uwadze, że choć dostęp do wody jest prawem podstawowym, społeczeństwo i jednostki ponoszą odpowiedzialność za zarządzanie nim w sposób zrównoważony,
- C. mając na uwadze, że siódmy milenijny cel rozwoju zawiera cel szczegółowy dotyczący zmniejszenia do 2015 r. o połowę odsetka ludzi pozbawionych stałego dostępu do wody pitnej i podstawowych urządzeń sanitarnych; mając na uwadze, że mimo całego dokonanego postępu kraje Afryki Subsaharyjskiej, w obecnej sytuacji, nie osiągną tego milenijnego celu rozwoju; mając na uwadze, że zaopatrzenie w wodę pitną i usługi sanitarne wciąż jest problemem, zwłaszcza poza granicami miast,
- D. mając na uwadze, że z najnowszych danych ONZ wynika, że blisko 900 mln osób na świecie nie ma obecnie dostępu do wody pitnej, że 2,6 mld osób nie ma dostępu do podstawowych urządzeń sanitarnych i że zanieczyszczona woda jest drugą co do ważności przyczyną umieralności dzieci poniżej piątego roku życia na świecie,
- E. mając na uwadze, że osiągnięcie siódmego milenijnego celu rozwoju pociągnęłoby za sobą zysk w postaci 322 mln dodatkowych dni pracy i umożliwiłoby służbie zdrowia zaoszczędzenie 7 mld dolarów rocznie; mając na uwadze, że, co więcej, na każdego dolara zainwestowanego w dziedzinie urządzeń sanitarnych i wody pitnej zysk w kategoriach rozwoju gospodarczego wynosi od 3 do 34 USD,
- F. mając na uwadze, że kobiety i dziewczęta odpowiedzialne za zbieranie wody i opiekę nad chorymi są pierwszymi ofiarami braku wody pitnej i że dostęp do czystej wody ma zasadnicze znaczenie dla opieki zdrowotnej nad matkami; mając też na uwadze, że odległości, jakie należy pokonać, aby uzyskać dostęp do czystej wody oraz brak urządzeń sanitarnych w szkołach mają szczególnie niekorzystne skutki dla dostępu dziewcząt do kształcenia,
- G. mając na uwadze, że państwa członkowskie UE należą do głównych darczyńców w sektorze wodnym i mają rozległe doświadczenie w dziedzinie współpracy międzynarodowej na rzecz rozwoju i gospodarki wodnej,
- H. mając na uwadze, że inicjatywa UE w sprawie wody, podjęta na światowym szczycie w sprawie zrównoważonego rozwoju (Johannesburg, wrzesień 2002), opiera się na zintegrowanym podejściu do zarządzania zasobami wodnymi celem osiągnięcia milenijnych celów rozwoju i celów dotyczących zrównoważonego rozwoju związanych z wodą pitną i urządzeniami sanitarnymi,
- I. mając na uwadze, że w krajach rozwijających się 70 % nieprzetworzonych odpadów przemysłowych zrzucanych jest do wody, co powoduje zanieczyszczenie zasobów wodnych,
- J. mając na uwadze, że z powodu długości biegu rzek i powiązanych z nimi systemów wodnych problem zanieczyszczenia wód jest kwestią transgraniczną, wymagającą wspólnych działań,
- K. mając na uwadze, że w UE przyjęto w 2002 r. ramową dyrektywę wodną w celu zrationalizowania podejścia do zagadnień związanych z tym zasobem i wprowadzenia ogólnego zobowiązania do ochrony środowiska oraz minimalnej normy dla wszystkich wód powierzchniowych,
- L. mając na uwadze, że zmiana klimatu ma wpływ na dostęp do czystej wody i urządzeń sanitarnych oraz że zgodnie z wnioskami ze sprawozdania IPCC z 2007 r. zmiana klimatu osiągnie w 2050 r. tragiczne rozmiary,

1. jest zdania, że z uwagi na znaczenie wody jako zasobu niezbędnego do życia dostęp do czystej wody stanowi podstawowe prawo człowieka, które powinno być zagwarantowane ludności, w szczególności gdy chodzi o wodę do celów spożywczych i higienicznych; dodaje, że dostęp do wody ma także zasadnicze znaczenie dla produkcji; uważa, że dostęp do wody musi być stosowany jako wskaźnik rozwoju społecznego;
2. podkreśla, że zapobieganie zanieczyszczeniom wody ma większy sens pod względem ekonomicznym niż jakakolwiek inna forma przetwarzania i oczyszczania wody po jej wykorzystaniu w gospodarstwie domowym lub w innych formach;
3. podkreśla, że woda i problem jej zanieczyszczenia jest zagadnieniem przekrojowym, wymagającym multidyscyplinarnego i wielostronnego podejścia uwzględniającego efektywność ekonomiczną, solidarność społeczną, ochronę zatrudnienia, odpowiedzialność ekologiczną, zasadę ostrożności i racjonalne wykorzystanie, tak aby nie zaniedbać potrzeb przyszłych pokoleń;
4. uważa każdą inwestycję w infrastrukturę wodną i usługi wodne za katalizator rozwoju, gdyż lepsze usługi wodne zapewnią lokalnym społecznościom miejsca pracy, uwolnią czas na potrzeby innych produktywnych czynności i będą sprzyjać rozwojowi wymiaru społecznego na poziomie lokalnym;
5. podkreśla, jak ważny jest dialog między instytucjami a ludnością lokalną w ramach procesu decyzyjnego w dziedzinie zasobów wodnych, aby ułatwić udział wszystkich zainteresowanych stron, zaspokoić rzeczywiste potrzeby użytkowników i wybrać rozwiązania, które uwzględniają klimat, środowisko i umiejętności dostępne przy instalacji i utrzymaniu systemów zaopatrzenia w wodę pitną; podkreśla, że istnieje potrzeba stworzenia właściwej strategii komunikacji, edukacji i środków promocji znaczenia czystej wody;
6. podkreśla znaczenie finansowania mikroprzedsięwzięć i małych przedsięwzięć w celu wywołania trwałej poprawy w warunkach lokalnych, jak również podkreśla potrzebę lepszego informowania o możliwych źródłach wsparcia;
7. podkreśla potrzebę stworzenia odpowiednich ram prawnych gwarantujących dostęp do wody, w tym do wody pitnej, jej jakość i jej odpowiedzialne wykorzystywanie; zaleca wdrożenie zasady „zanieczyszczający płaci”; przypomina, że przyjęcie tego rodzaju ustawodawstwa, mającego na celu ochronę wody pitnej, powinno stać się dla rządów państw priorytetem;

Zanieczyszczenie ściekami

8. podkreśla, że bezpieczny dostęp do czystej wody, właściwe odprowadzanie ścieków, jak również urządzenia sanitarne są istotnymi czynnikami warunkującymi zdrowie publiczne, ponieważ przyczyniają się do zmniejszenia wskaźników śmiertelności z powodu chorób związanych z jakością wody, zwłaszcza wśród dzieci; zwraca uwagę, że Organizacja Narodów Zjednoczonych uznała prawo do dostępu do urządzeń sanitarnych za prawo człowieka z tego samego względu co prawo do wody pitnej;
9. Podkreśla jednak, że zapewnianie szerokiego bezpiecznego dostępu do wody pitnej poprzez sieci dostarczające wodę pitną i odprowadzające ścieki jest kosztowne i będzie obciążeniem dla ograniczonych możliwości finansowych wielu krajów AKP; przypomina jednak, że dla władz powinien to być jeden z priorytetów; zaleca większe wykorzystanie odwiertów w wioskach i slumsach o gwałtownie rosnącej liczbie ludności i wykorzystanie innowacyjnych rozwiązań, na przykład tabletek chlorowych do zwalczania chorób takich jak cholera, których przyczyną są coraz częściej występujące powodzie;
10. podkreśla konieczność przeciwdziałania marnotrawstwu w miejscach, które są zagrożone niedoborem wody oraz optymalizacji wykorzystania wody, zwłaszcza poprzez jej ponowne wykorzystanie, przy jednoczesnym uwzględnieniu jej wielorakich funkcji i promowaniu poczucia odpowiedzialności wśród użytkowników;
11. uważa, że należy wspierać innowacyjne rozwiązania służące zamykaniu obiegu wody, np. alternatywne technologie dostosowane do lokalnej sytuacji i wykorzystywanie materii organicznej jako nawozu;

12. podkreśla, że odpowiednie zaopatrzenie w czystą wodę można zapewnić jedynie na podstawie długoterminowych strategii i że w tym celu należy wspierać najmniej kosztowne i najbardziej innowacyjne i efektywne technologie oczyszczania, w razie potrzeby poprzez transfer technologii, nie zapominając o ochronie środowiska i uwzględnieniu uwarunkowań lokalnych, w porozumieniu ze społecznościami;
13. podkreśla wagę drugiego Funduszu Wodnego AKP-UE i popiera projekty dotyczące zapewnienia zaopatrzenia najuboższych społeczeństw w wodę i podstawowe urządzenia sanitarne, pomocy w poprawieniu gospodarki wodnej i zarządzania zasobami wodnymi oraz przyczyniania się do zrównoważonego rozwoju i utrzymania infrastruktury wodnej, na które przeznaczono 200 mln EUR ze środków 10. Europejskiego Funduszu Rozwoju; przypomina jednak, że wszelkie decyzje w tej sprawie należy podejmować w najbliższym możliwym kontakcie z ludnością, której dotyczy;

Zanieczyszczenia przemysłowe i rolnicze

14. zwraca uwagę na rosnącą produkcję rolną, górniczą i przemysłową, zwiększające się wytwarzanie energii, rozwój leśnictwa i pozostałej działalności gospodarczej w krajach AKP, co powoduje zmiany w charakterystyce chemicznej, biologicznej i fizycznej wody w kierunku zagrażającym zdrowiu ludzi, ekosystemom i różnorodności biologicznej;
15. wzywa kraje AKP i państwa członkowskie UE do przeciwdziałania zanieczyszczeniu rzek toksycznymi substancjami chemicznymi i metalami ciężkimi, które są poważnym źródłem zanieczyszczenia wody w państwach Unii Europejskiej, lecz także w niektórych krajach AKP; domaga się przedsięwzięcia wszelkich możliwych środków, aby zapobiec szkodliwym dla jakości i czystości wody skutkom wywołanym przez przemysł, wylesianie, przemysł wydobywczy, produkcję substancji toksycznych lub powszechne stosowanie pestycydów w rolnictwie i ogrodnictwie, w poszanowaniu zasady ostrożności; wzywa do wprowadzenia norm i przeprowadzenia analiz na zagrożonych obszarach, z uwzględnieniem kar dla podmiotów zanieczyszczających, w celu zwalczania zanieczyszczenia wód powierzchniowych (rzek, jezior, odpływów) i zwierciadła wód nawozami, pestycydami, toksycznymi chemikaliami i metalami ciężkimi;

Zmiana klimatu i zmiany demograficzne

16. podkreśla konieczność dalszego badania związków między wzrostem liczby ludności świata a zmianą klimatu, a w szczególności tego, jaki wpływ mogą mieć te zmiany na dostęp do podstawowych zasobów naturalnych, w tym wody pitnej, oraz na wody przybrzeżne;
17. odnotowuje rosnącą urbanizację krajów AKP, która wywołuje potrzebę poważnych inwestycji w infrastrukturę do dostarczania wody i przetwarzania ścieków; dlatego też zachęca do inwestycji w odbudowę i ponowne wykorzystanie zasobów wodnych w celu ochrony wody;
18. zdecydowanie wzywa społeczność międzynarodową do uznania wagi ochrony lasów tropikalnych i do uczynienia z tej ochrony priorytetu, wzywając wszystkie zainteresowane strony, w tym kraje wschodzące, do wypełnienia zobowiązań zapisanych w porozumieniu kopenhaskim dotyczących łagodzenia zmiany klimatu i transferu czystych technologii w celu ochrony zasobów wodnych planety i stawienia czoła zmianie klimatu oraz ograniczeniom zasobów wody pitnej, które zmiana ta może spowodować;
19. wzywa Komisję Europejską do przeniesienia najlepszych praktyk ustawodawczych i technologicznych do krajów AKP i stworzenia platformy internetowej służącej gromadzeniu przykładów najlepszych praktyk w dziedzinie ochrony wód;
20. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Ministrów AKP-UE, Parlamentowi Europejskiemu, Komisji Europejskiej, prezydencji Rady UE i Unii Afrykańskiej.

REZOLUCJA ⁽¹⁾**w sprawie sytuacji w Wybrzeżu Kości Słoniowej**

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- na posiedzeniu w Budapeszcie (Węgry) w dniach 16–18 maja 2011 r.,
 - uwzględniając art. 17 ust. 2 Regulaminu,
 - uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych oraz decyzje i deklaracje Unii Afrykańskiej, Wspólnoty Gospodarczej Państw Afryki Zachodniej (ECOWAS) i Unii Europejskiej na temat Wybrzeża Kości Słoniowej,
 - uwzględniając rezolucję Rady Praw Człowieka Organizacji Narodów Zjednoczonych z dnia 25 marca 2011 r. ustanawiającą międzynarodową komisję śledczą do zbadania przypadków naruszania praw człowieka w Wybrzeżu Kości Słoniowej od czasu wyborów prezydenckich, które odbyły się w listopadzie 2010 r.,
 - uwzględniając deklarację złożoną przez rząd Wybrzeża Kości Słoniowej dnia 1 października 2003 r. na temat przyjęcia jurysdykcji Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK) w sprawie zbrodni dokonanych na terytorium kraju od dnia 19 września 2002 r.,
 - uwzględniając oświadczenia swoich współprzewodniczących z dnia 3 grudnia 2010 r. i 18 marca 2011 r. potępiające przemoc i naruszanie praw człowieka w Wybrzeżu Kości Słoniowej,
 - uwzględniając rezolucje Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2006 r. i 7 kwietnia 2011 r. w sprawie sytuacji w Wybrzeżu Kości Słoniowej,
- A. mając na uwadze, że jedynym źródłem legitymizacji władzy jest powszechne prawo wyborcze, które oznacza niepodważalne wyniki wyborów,
- B. uwzględniając powagę kryzysu politycznego, który wykształcił się po podważeniu wyników drugiej tury wyborów prezydenckich w Wybrzeżu Kości Słoniowej, która odbyła się w dniu 28 listopada 2010 r.,
- C. mając na uwadze, że celem wyborów było zakończenie kryzysu politycznego, który przez dziesięciolecie dzielił kraj,
- D. mając na uwadze, że po raz pierwszy w Afryce powierzono ONZ, poprzez dwie rezolucje i po uzgodnieniu z ówczesnym prezydentem, Laurentem Gbagbo, zatwierdzenie wyników wyborów prezydenckich, a także, że te zatwierdzone wyniki wskazały, że prezydentem elektem Wybrzeża Kości Słoniowej został Alassane Ouattara,
- E. mając na uwadze, że ustawa 2001-303 i art. 64 ordynacji z 2008 r. nie dają Radzie Konstytucyjnej Wybrzeża Kości Słoniowej uprawnień do ogłoszenia innych wyników wyborów niż te ogłoszone przez Niezależną Komisję Wyborczą,
- F. mając na uwadze, że ustępujący prezydent, Laurent Gbagbo, odpowiadał za zapewnienie pokojowego przekazania władzy swojemu następcy w celu utrzymania pokoju społecznego,
- G. mając na uwadze, że już 7 grudnia 2010 r. ECOWAS wzywała ustępującego prezydenta do „niezwłocznego zrzeczenia się władzy”,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 18 maja 2011 r. w Budapeszcie (Węgry).

- H. mając na uwadze, że w dniu 8 grudnia 2010 r. Unia Afrykańska wzywała ustępującego prezydenta do „poszanowania woli ludu wyrażonej poprzez urny wyborcze i pokojowego oddania władzy w celu uniknięcia rozlewu krwi”; uwzględniając liczne próby mediacji,
- I. mając na uwadze, że nie powiodły się żadne próby przekonania byłego prezydenta Laurenta Gbagbo do przekazania władzy demokratycznie wybranemu prezydentowi,
- J. mając na uwadze, że odmowa przekazania władzy demokratycznie wybranemu prezydentowi przez byłego prezydenta Laurenta Gbagbo doprowadziła Wybrzeże Kości Słoniowej na krawędź wojny domowej,
- K. mając na uwadze, że przemoc przeciwko ludności cywilnej spowodowała śmierć kilku tysięcy osób i wewnętrzne przesiedlenie ponad miliona osób oraz zmusiła ponad 100 tys. uchodźców do szukania schronienia w sąsiednich krajach,
- L. mając na uwadze okrutne czyny, których dopuszczono się w Wybrzeżu Kości Słoniowej, w tym przypadki stosowania przemocy seksualnej, przymusowe zniknięcia, pozasądowe egzekucje oraz nadmierne masowe stosowanie siły wobec ludności cywilnej, stanowiące zbrodnie przeciwko ludzkości,
- M. mając na uwadze, że te nadużycia, badane przez trzech międzynarodowych śledczych wyznaczonych przez ONZ, były prawdopodobnie dokonywane przez różne strony konfliktu zaledwie na podstawie podejrzeń, że ofiary należały do innej grupy etnicznej niż sprawcy,
- N. mając na uwadze, że celowe zamachy na siły pokojowe i instytucje ONZ także stanowią zbrodnie wojenne;
- O. uwzględniając wniosek do Międzynarodowego Trybunału Karnego przesłany do Hagi w imieniu prezydenta Alassane Ouattara w dniu 9 marca 2011 r.,
- P. mając na uwadze, że przemoc ta będzie miała nieobliczalne reperkusje dla życia ludności,
- Q. mając na uwadze, że prezydent Alassane Ouattara wezwał do zakończenia stosowania przemocy, do pojednania i ustanowienia Komisji ds. Prawdy, Pojednania i Dialogu,
- R. mając na uwadze, że okres kryzysu miał niezwykle negatywne skutki gospodarcze, społeczne i humanitarne, przy czym nie istniała żadna perspektywa pracy dla młodych ludzi,
- S. uwzględniając bardziej korzystne perspektywy otwierające się dla Wybrzeża Kości Słoniowej po aresztowaniu byłego prezydenta Laurenta Gbagbo,
1. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że wybrany prezydent Wybrzeża Kości Słoniowej, Alassane Ouattara, zajął swoje stanowisko;
 2. potępia brutalne próby uzurpowania sobie władzy przez byłego prezydenta Laurenta Gbagbo i jego zwolenników w imieniu ludności Wybrzeża Kości Słoniowej;
 3. stwierdza, że ma pełne zaufanie do personelu ONZ odpowiedzialnego za zatwierdzenie wyników wyborów;
 4. pochwała wysiłki ECOWAS, Unii Afrykańskiej i ONZ na rzecz znalezienia dyplomatycznego rozwiązania, które mogłoby zapobiec powszechnemu cierpieniu spowodowanemu przez użycie sił zbrojnych i żałuje, że próby te nie powiodły się;
 5. wyraża ubolewanie z powodu wysokiej ceny, jaką ludność Wybrzeża Kości Słoniowej musiała zapłacić za zapewnienie poszanowania jej wyrażonej demokratycznie woli;

6. potępia z całego serca brutalność, powtarzające się kampanie podburzania do nienawiści, akcje odwetowe, grabieże, wyrównywanie rachunków i poważne naruszenia praw człowieka; w szczególności potępia przemoc, jaka miała miejsce, zwłaszcza użycie broni ciężkiej przeciw ludności cywilnej, ataki na personel ONZ, przemoc na tle seksualnym i masakry potwierdzone przez ONZ i organizacje humanitarne;
7. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych o upoważnieniu misji ONZ w Wybrzeżu Kości Słoniowej (ONUCI) do użycia siły w celu ochrony ludności cywilnej, między innymi poprzez zapobieganie dalszemu wykorzystywaniu broni ciężkiej; wzywa ONUCI, by z pomocą francuskich sił Licorne kontynuowała skuteczną ochronę ludności cywilnej w Wybrzeżu Kości Słoniowej tak długo, jak będą tego od niej wymagały władze tego kraju;
8. potępia niestosowanie się do embarga na dostawy broni; z zadowoleniem przyjmuje decyzję ONZ z dnia 28 kwietnia 2011 r. o utrzymaniu tego embarga przez kolejny rok i wzywa państwa członkowskie Unii Europejskiej i Unii Afrykańskiej, aby uczyniły wszystko co możliwe, by zapewnić jego skuteczność;
9. wzywa kraje sąsiadujące z Wybrzeżem Kości Słoniowej do podjęcia wszelkich możliwych kroków w celu zapewnienia, że nie będą służyły jako schronienie dla sił próbujących zdestabilizować Wybrzeże Kości Słoniowej i tym samym pomogą rządowi tego kraju zwiększyć bezpieczeństwo jego granic;
10. wyraża ubolewanie z powodu ogromnych strat w ludziach i celowych aktów destrukcji własności; składa kondolencje osobom rannym i rodzinom ofiar oraz tym, którzy zaginęli; przesyła serdeczne kondolencje ludności i rządowi Wybrzeża Kości Słoniowej i wzywa strony na miejscu do uczynienia wszystkiego co możliwe, by zapobiec dalszemu naruszaniu praw człowieka i zapewnić bezpieczeństwo ludności;
11. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie prezydenta Alassanego Ouattary do przywrócenia rządów prawa, wzywa władze Wybrzeża Kości Słoniowej do dopilnowania, by wszystkie ich działania były podejmowane z poszanowaniem rządów prawa – co oznacza, że przeciwko wszystkim osobom, które używały lub nadal używają przemocy, i przeciwko tym, którzy przekazali środki państwowe w prywatne ręce, zostanie wszczęta właściwa procedura karna – ale podkreśla, że oskarżeni powinni mieć pełne prawo do obrony w ramach bezstronnego i nieselektywnego procesu sądowego; z zadowoleniem przyjmuje decyzję UE o udzieleniu niezwłocznej pomocy w wysokości 18 mln EUR na cele modernizacji systemu sądownictwa Wybrzeża Kości Słoniowej;
12. wyraża nadzieję, że prawda o wszystkich masakrach i zbrodniach zostanie ujawniona; z zadowoleniem przyjmuje decyzję ONZ o ustanowieniu niezależnej międzynarodowej komisji śledczej do zbadania zarzutów dotyczących naruszania praw człowieka, zbrodni wojennych i zbrodni przeciwko ludzkości; wzywa wszystkie zainteresowane strony do pełnej współpracy;
13. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Prokuratora MTK o zażądaniu od Wydziału Przygotowawczego upoważnienia do wszczęcia śledztwa w sprawie „systematycznych zabójstw na szeroką skalę”, biorąc pod uwagę fakt, że MTK może określić swoją jurysdykcję na podstawie art. 12 ust. 3 statutu rzymskiego;
14. przypomina, że w przypadku zbrodni wojennych i zbrodni przeciwko ludzkości nie istnieje okres przedawnienia i że osoby odpowiedzialne za te zbrodnie nie powinny cieszyć się bezkarnością ze względu na położenie geograficzne czy względy polityczne ani bezkarnością czasową;
15. z zadowoleniem przyjmuje wezwania prezydenta Alassanego Ouattary do zakończenia przemocy i do pojednania oraz wyraża nadzieję, że wezwania te zostaną usłuchane w całym kraju, zwłaszcza wewnątrz administracji i sił zbrojnych; z zadowoleniem przyjmuje założenie Komisji do spraw Prawdy, Pojednania i Dialogu i podkreśla wagę spójności społecznej w kraju;
16. ponownie wyraża poparcie dla prezydenta Alassanego Ouattary, jego rządu i ludności Wybrzeża Kości Słoniowej w ich próbach pojednania, odbudowy i zapewnienia zrównoważonego rozwoju; wzywa do wszczęcia rozmów mających na celu przywrócenie porządku i pokoju oraz do ustanowienia stabilności i bezpieczeństwa w kraju, z jednoczesnym promowaniem jedności narodowej;

17. przypomina propozycję prezydenta Alassanego Ouattary, by stworzyć rząd jedności narodowej w celu propagowania demokratycznej i pokojowej przemiany politycznej i umożliwienia reprezentowania wszystkich poglądów politycznych w kraju i w każdym z regionów;
18. wyraża nadzieję, że przywrócenie pokoju społecznego pozwoli na jak najszybsze wybranie parlamentu;
19. gratuluje Unii Europejskiej skutecznej pomocy humanitarnej, w wysokości ponad 54 mln EUR, i zachęca ją do kontynuowania starań aż do chwili, gdy powrócą uchodźcy i przesiedleńcy; przypomina, że ponad 100 tys. uchodźców uciekło z Wybrzeża Kości Słoniowej, głównie do Liberii, oraz że ponad milion osób stało się przesiedleńcami wewnętrznymi; wzywa międzynarodowych darczyńców do wspierania działań Unii Europejskiej, która przeznaczyła 180 mln EUR na pomoc ze skutkiem od kwietnia 2011 r.;
20. z zadowoleniem przyjmuje koniec zakazu wywozu kakao, wprowadzonego przez władze Wybrzeża Kości Słoniowej, a także zniesienie sankcji UE nałożonych na podmioty gospodarcze, co umożliwiło wznowienie wywozu kakao;
21. wyraża nadzieję, że Wybrzeże Kości Słoniowej może czerpać korzyści z umorzenia długu zewnętrznego w wysokości 3 mld USD, które zostało mu udzielone w ramach inicjatywy dotyczącej głęboko zadłużonych krajów ubogich (HIPC), w ramach projektów EFR, pomocy z Banku Światowego i MFW oraz, w razie potrzeby, w ramach dodatkowych funduszy Unii Europejskiej w celu wznowienia funkcjonowania gospodarki Wybrzeża Kości Słoniowej tak szybko, jak to możliwe;
22. z niecierpliwością oczekuje swojej misji informacyjnej w Wybrzeżu Kości Słoniowej;
23. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji prezydentowi Wybrzeża Kości Słoniowej Alassanemu Ouattarze, instytucjom Unii Europejskiej, Unii Afrykańskiej i ECOWAS oraz Sekretarzowi Generalnemu ONZ i prokuratorowi MTK.

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie przewrotów demokratycznych w Afryce Północnej i na Bliskim Wschodzie: konsekwencje dla krajów AKP, Europy i świata

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- na posiedzeniu w Budapeszcie (Węgry) w dniach 16–18 maja 2011 r.,
- uwzględniając art. 17 ust. 2 Regulaminu,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka, przyjętą przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w Paryżu w dniu 10 grudnia 1948 r.,
- uwzględniając art. 2 ust. 7 Karty Narodów Zjednoczonych, który ustanawia zasadę nieinterwencji w sprawy wewnętrzne państw jako zasadę służącą utrzymaniu pokoju w stosunkach międzynarodowych, oraz wyjątki od zasady nieinterwencji, które mają zastosowanie tylko w przypadku zagrożenia bezpieczeństwa zbiorowego i są ustalane wyłącznie przez Radę Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych (rozdział VII),
- uwzględniając rozwój europejskiej polityki sąsiedztwa od 2004 r., w szczególności sprawozdania okresowe Komisji z 12 maja 2010 r. na temat spełnienia celów wzmocnienia dobrobytu, stabilności i bezpieczeństwa krajów sąsiednich ⁽²⁾

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 18 maja 2011 r. w Budapeszcie (Węgry).

⁽²⁾ COM(2011)207.

- uwzględniając wspólny komunikat „Partnerstwo na rzecz demokracji i wspólnego dobrobytu z południowym regionem Morza Śródziemnego”⁽¹⁾, który wprowadza nowe podejście do polityki Unii Europejskiej wobec jej południowych sąsiadów,
 - uwzględniając rezolucje Parlamentu Europejskiego z dnia 3 i 17 lutego, 24 marca i 7 kwietnia 2011 r., dotyczące odpowiednio sytuacji w Tunezji i Egipcie, stosunków UE z Radą Współpracy Państw Zatoki, przeglądu wymiaru południowego europejskiej polityki sąsiedztwa⁽²⁾ oraz sytuacji w Syrii, Bahrajnie i Jemenie⁽³⁾
 - uwzględniając Konwencję ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania z 1975 r., której stronami są Bahrajn, Jemen i Syria,
 - uwzględniając oświadczenia Prezydium Zgromadzenia Parlamentarnego Unii dla Śródziemnomorza wydane na posiedzeniach w Paryżu (12 lipca 2008 r.), Kairze (20 listopada 2009 r.), Rabacie (22 stycznia 2010 r.), Palermo (18 czerwca 2010 r.) i Rzymie (12 listopada 2010 r.),
 - uwzględniając poprzednie rezolucje ONZ w sprawie Libii, w tym rezolucję 1973(2011) z 17 marca 2011 r., dzięki której państwa członkowskie i organizacje regionalne mogą uczestniczyć w strefie zakazu lotów nad Libią w celu ochrony ludności cywilnej i podjąć wszelkie niezbędne środki mające na celu ochronę ludności cywilnej oraz terenów znajdujących się pod groźbą ataku w Arabskiej Libijskiej Dżamahirii,
 - uwzględniając sprzeczne interpretacje w odniesieniu do stosowania się do tej rezolucji,
 - uwzględniając zastrzeżenia wyrażone przez Unię Afrykańską w kwestii wdrożenia tej rezolucji,
 - uwzględniając oświadczenia wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej Komisji w imieniu Unii Europejskiej w sprawie Libii, Egiptu, Tunezji, Jemenu i Bahrajnu wydane od lutego do maja 2011 r.,
 - uwzględniając inicjatywę negocjacyjną podjętą przez Unię Afrykańską w celu zakończenia walk pomiędzy libijską opozycją a rządem Muammara Kaddafiego,
- A. mając na uwadze, że zwycięstwo ludności Tunezji i Egiptu stanowi nowy powiew nadziei, wolności, solidarności, demokracji i prawdziwych przemian, których pragnie ludność obu tych krajów i wszystkich ciemiężonych społeczności,
- B. mając na uwadze, że ludność południowej części regionu śródziemnomorskiego i licznych krajów Bliskiego Wschodu jasno wyraziła poprzez pokojowe demonstracje swoje uprawnione aspiracje do demokratycznych reform,
- C. mając na uwadze, że w wyniku tych niepokoїв społecznych wielu ludzi straciło życie, a tysiące innych stało się przesiedleńcami wewnętrznymi i uchodźcami ze swoich krajów,
- D. mając na uwadze, że te demokratyczne powstania są w dużym stopniu motywowane nierównym rozkładem bogactwa, brakiem swobód, korupcją i nepotyzmem; mając na uwadze, że odzwierciedlają one ogólne niezadowolenie ludności z obowiązującego ustroju i ich pragnienie połączenia wzrostu gospodarczego, poszanowania demokratycznych wartości i systemu opieki społecznej,
- E. mając na uwadze, że Unia Europejska i jej państwa członkowskie popierały większość ustrojów, które obalono lub którym rzucono wyzwanie w tych regionach, głównie ze względów geostrategicznych, wojskowych, handlowych i gospodarczych,

⁽¹⁾ COM(2011)200 wersja ostateczna.

⁽²⁾ Dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym.

⁽³⁾ Dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym.

- F. mając na uwadze, że należy rozważyć zagrożenie rozprzestrzenianiem broni i w konsekwencji zagrożenie dla bezpieczeństwa ludzkości,
- G. uwzględniając współzależność różnych regionów świata i nieuniknione konsekwencje – pozytywne i negatywne – jakie te ruchy mogą mieć na sąsiednie regiony Afryki oraz Unii Europejskiej,
- H. mając na uwadze, że ewolucja europejskiej polityki sąsiedztwa (EPS) od 2004 r. ujawniła liczne braki w kwestii obrony praw człowieka i demokratycznych zasad i nie przyniosła niezbędnych reform politycznych, społecznych i instytucjonalnych, przede wszystkim z powodu niewystarczającego dialogu ze społeczeństwem obywatelskim i siłami demokracji,
- I. mając na uwadze, że demokratyczne powstania ludności Tunezji, Egiptu, Libii, Syrii, Algierii, Maroka, Jordanu i innych krajów Bliskiego Wschodu oznaczają, że Unia Europejska musi dostosować EPS w celu udzielania skutecznego wsparcia w procesach reformy politycznej, gospodarczej i społecznej, jednocześnie kategorycznie potępiając użycie siły do tłumienia pokojowych demonstracji,
- J. mając na uwadze, że według Wysokiego Komisarza ONZ ds. Uchodźców (UNHCR) ponad 450 tys. osób uciekło z Libii do sąsiednich krajów: Tunezji, Egiptu, Nigru, Mali i Czadu oraz do Europy, a także mając na uwadze, że kolejne setki tysięcy uchodźców i pracowników zagranicznych desperacko walczy o ucieczkę od konfliktu lub opuszczenie Libii; mając na uwadze, że tworzy to nadzwyczajną sytuację pod względem humanitarnym, która wymaga szybkiej reakcji UE i solidarności pomiędzy państwami członkowskimi i krajami sąsiednimi,
- K. mając na uwadze, że w poniedziałek 16 maja 2011 r. Międzynarodowy Trybunał Karny (MTK) w Hadze zażądał wydania nakazów aresztowania libijskiego przywódcy Muammara Kaddafiego, jego syna Saifa al-Islama Kaddafiego oraz jego szefa wywiadu wojskowego, oskarżając ich o zbrodnie przeciwko ludzkości,
1. pochwała odwagę i determinację ludności Bliskiego Wschodu i Północnej Afryki i zdecydowanie popiera ich uprawnione demokratyczne aspiracje, które mogą być inspiracją do przemian demokratycznych w krajach Afryki, Karaibów, regionu Pacyfiku, Europy i reszty świata; ponownie wyraża zdecydowane poparcie dla ludności, która urządziła pokojowe demonstracje przeciwko represyjnym autorytarnym reżimom, a zwłaszcza dla młodych ludzi i kobiet, działających jako katalizatory reformy demokratycznej w świecie arabskim;
 2. zwraca uwagę, że ostatnie wydarzenia w Północnej Afryce i na Bliskim Wschodzie mają reperkusje polityczne, gospodarcze i społeczne, przede wszystkim w krajach, w których te wydarzenia się rozegrały, ale także w krajach AKP i w Europie;
 3. wzywa Unię Europejską do udzielenia zdecydowanego wsparcia w przeprowadzeniu reform politycznych i gospodarczych w tym regionie; podkreśla, że w celu udzielenia najlepszego wsparcia przemian demokratycznych należy zmobilizować wszystkie istniejące narzędzia w ramach EPS i polityki rozwojowej; wzywa do zwrócenia szczególnej uwagi na poszanowanie podstawowych wolności, dobrego sprawowania rządów i niezawisłego sądownictwa oraz na zwalczanie korupcji w odpowiedzi na potrzeby i oczekiwania społeczeństwa;
 4. wzywa Unię Europejską do rozważenia możliwości tymczasowego zawieszenia spłacania długów przez kraje, o których mowa oraz podkreśla potrzebę przeprowadzenia kontroli tych długów; wzywa do zamrożenia własności skorumpowanych przywódców i zwrócenia jej publicznym władzom skarbowym krajów, o których mowa;
 5. wzywa do zwracania większej uwagi na współpracę ze społeczeństwami obywatelskimi, gdyż są one głównym katalizatorem powszechnych powstań w całym regionie; wzywa także do dokładania wszelkich starań na rzecz zapewnienia, że pomoc z Unii Europejskiej i od społeczności międzynarodowej faktycznie do nich dotrze;
 6. wyraża żal z powodu wybiórczego oburzenia społeczności międzynarodowej w odpowiedzi na przemoc w Jemenie, Syrii oraz, w szczególności, w Bahrajnie, dokąd przybyły z Arabii Saudyjskiej wojska połączonych sił Rady Współpracy Państw Zatoki (RWPZ), by zdławić protesty;

7. wzywa władze do zaniechania stosowania przemocy wobec demonstrantów, do szanowania wolności zgromadzeń i wolności słowa oraz do zapewnienia im bezpieczeństwa; wzywa do przeprowadzenia niezależnych dochodzeń w sprawie wydarzeń, które doprowadziły do śmierci, obrażeń i aresztowań pokojowych manifestantów w tych krajach oraz do postawienia odpowiedzialnych osób przed wymiarem sprawiedliwości; wzywa do natychmiastowego i bezwarunkowego uwolnienia wszystkich osób aresztowanych podczas demonstracji oraz wszystkich więźniów politycznych, obrońców praw człowieka i dziennikarzy;
8. wyraża opinię, że ściślejsza współpraca na poziomie poniżej poziomu regionalnego pomiędzy państwami członkowskimi UE, Unii Afrykańskiej (UA) i krajami objętymi EPS, które mają wspólne interesy, wartości i problemy, może dać początek dynamice całego regionu śródziemnomorskiego;
9. potępia handel bronią i hojność na rzecz interesów gospodarczo-strategicznych, a także przyjazne stosunki z dyktatorami utrzymywane przez wiele lat przez niektóre państwa UE i AKP; pochwała zdolność tych społeczeństw do samostanowienia i potępia przemoc, której doświadczają;
10. wzywa Unię Europejską do przeprowadzenia dogłębnej oceny i reformy jej polityki dyplomatycznej oraz charakteru jej stosunków politycznych, handlowych i współpracy z krajami Afryki Północnej i Bliskiego Wschodu;
11. wraz z Parlamentem Panafrkańskim wzywa wszystkie państwa członkowskie Unii Afrykańskiej do ratyfikacji Afrykańskiej karty w sprawie demokracji, wyborów i rządów;
12. przypomina, że wszelką interwencję zbrojną należy podejmować wyłącznie w celu ochrony ludności cywilnej i że musi być ona bezstronna, co oznacza, że jej wykonawcy nie mogą pod żadnym pozorem zakładać, że mają prawo do decydowania, kto może rządzić, a kto musi zostać wykluczony z rządzenia;
13. zachęca Unię Afrykańską, Ligę Państw Arabskich i Unię Europejską do udostępnienia wszelkich niezbędnych środków finansowych i zasobów ludzkich w celu wsparcia zdecydowanej międzynarodowej operacji humanitarnej w zainteresowanych krajach, we współpracy z Wysokim Komisarzem ONZ ds. Uchodźców i innymi właściwymi organizacjami humanitarnymi, zapewniającej wszystkim potrzebującym ochronę i nadzwyczajną pomoc;
14. ponownie zaznacza wagę poszanowania i zaakceptowania wyboru społeczeństwa i wyników wyborów, niezależnie od tego, kto je wygra, o ile wybory te są demokratyczne, wolne i przejrzyste;
15. z zadowoleniem przyjmuje postępy Rady Pokoju i Bezpieczeństwa Unii Afrykańskiej oraz władz Tunezji i Egiptu, a także zachęca do kontynuacji wysiłków mających na celu wprowadzenie procesu demokratycznej stabilizacji i zagwarantowanie wolności, praw podstawowych i praw człowieka, pokoju i sprawiedliwości;
16. wzywa Komisję Europejską oraz zainteresowane kraje, aby kontynuowały swoje starania, jednocześnie zapewniając realizację wspólnej strategii, w tym użycie odpowiednich zasobów finansowych, ludzkich i technicznych, w celu zagwarantowania odpowiedniej reakcji UE w razie wystąpienia masowych ruchów migracyjnych, zgodnie z art. 80 TFUE;
17. wzywa do ścisłego przestrzegania rezolucji Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych 1973(2011), której celem jest ochrona ludności cywilnej;
18. wzywa przywódców krajów, o których mowa, do wykazania powściągliwości w użyciu siły i do zaangażowania się w rozmowy mające na celu odnalezienie pozytywnego rozwiązania kryzysu oraz potępia wszelkie przypadki śmierci ludności cywilnej w wyniku działań wojennych;
19. domaga się, by Unia Afrykańska zaangażowała się w poszukiwanie rozwiązań, które są możliwe do zaakceptowania przez wszystkie strony;
20. wzywa Narody Zjednoczone, Unię Afrykańską, Unię Europejską i Ligę Państw Arabskich oraz koalicję do odbycia rozmów przy okrągłym stole w celu znalezienia wyjścia z kryzysu, które przyniesie trwałą pokój i ustanowienie demokracji w Libii;

21. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Ministrów AKP-UE, Komisji Europejskiej, wiceprzewodniczącemu Komisji / Wysokiej Przedstawicielowi Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, rządowi i parlamentom państw członkowskich UE, instytucjom Unii Afrykańskiej, Sekretarzowi Generalnemu ONZ, Zgromadzeniu Ogólnemu Narodów Zjednoczonych, przewodniczącemu Parlamentu Panafrykańskiego, rządowi i parlamentom państw Bliskiego Wschodu i państw objętych europejską polityką sąsiedztwa, a także Sekretarzowi Generalnemu Unii dla Śródziemnomorza.

DEKLARACJA Z BUDAPESZTU

w sprawie IV Forum Wysokiego Szczebla nt. Skuteczności Pomocy w Pusanie (Korea Południowa) w 2011 r.

sesja Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE, która odbyła się w dniach 16–18 maja 2011 r. w Budapeszcie (Węgry):

- A. mając na uwadze, że skuteczność pomocy polega na poprawie warunków życia, likwidacji ubóstwa i osiągnięciu milenijnych celów rozwoju,
 - B. mając na uwadze, że IV Forum Wysokiego Szczebla nt. Skuteczności Pomocy (HLF-4), które ma się odbyć w Pusanie (Korea Południowa) w dniach 29 listopada–1 grudnia 2011 r., zakończy między innymi proces prowadzony przez Komitet Pomocy Rozwojowej OECD dotyczący skuteczności pomocy, rozpoczęty deklaracją paryską z 2005 r. i potwierdzony programem działania z Akry z 2008 r. (AAA),
 - C. mając na uwadze, że IV Forum Wysokiego Szczebla określi też przyszłe kierunki bardziej skutecznej pomocy rozwojowej i przyczyni się do stworzenia nowej architektury pomocy międzynarodowej do terminu osiągnięcia milenijnych celów rozwoju w 2015 r. i na kolejne lata,
 - D. mając na uwadze, że UE i jej państwa członkowskie świadczą ponad połowę oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA) na świecie i tym samym są ważnym podmiotem w dziedzinie skuteczności pomocy,
 - E. mając na uwadze, że art. 208 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej zobowiązuje UE do działań na rzecz spójności polityki rozwojowej,
 - F. mając na uwadze, że umowa zmieniająca po raz drugi umowę z Kotonu, podpisana w Wagadugu (Burkina Faso) w dniu 23 czerwca 2010 r., zatwierdza program skuteczności pomocy (preambuła ust. 12a i część 1 art.2), zgodnie ze zobowiązaniami podjętymi w deklaracji paryskiej w sprawie skuteczności pomocy oraz w programie działania z Akry; mając na uwadze, że głównym celem umowy z Kotonu jest ograniczenie, a ostatecznie eliminacja ubóstwa,
 - G. mając na uwadze, że dokonano znacznych ulepszeń w kwestii skuteczności pomocy, ale wciąż jeszcze pozostaje wiele do zrobienia; mając na uwadze, że program skuteczności pomocy jest niezbędny dla zapewnienia realizacji istniejących zobowiązań, zwłaszcza w świetle kryzysu finansowego, oraz dla rozważenia różnych i nowych wymiarów skuteczności pomocy i rozwoju,
1. podkreśla, że IV Forum Wysokiego Szczebla powinno wyjść poza próbę oceny sytuacji i przejść do zobowiązań do namacalnych osiągnięć w dziedzinie realizacji programu skuteczności pomocy i oczekuje od państw UE i AKP, że będą odgrywać rolę przywódczą w osiągnięciu tego celu;
 2. przypomina o znaczeniu spójności polityki na rzecz rozwoju i o aktywnym promowaniu wspólnych wartości, takich jak prawa człowieka, sprawiedliwość społeczną, zwalczanie korupcji, odpowiedzialność i równość płci w ramach programu skuteczności pomocy;

I. Przewidywalność pomocy

3. wzywa darczyńców do podjęcia niezwłocznych działań związanych ze zobowiązaniami podjętymi w ramach deklaracji paryskiej i programu działania z Akry, takimi jak niewiązanie pomocy, przewidywalność pomocy, jej warunkowość i przejrzystość, dla których przeszkodą jest wyłącznie brak woli politycznej i biurokracja;
4. wzywa państwa darczyńców do utrzymania ich zobowiązania do przeznaczania 0,7% ich PKB/DNB na pomoc rozwojową i do uściślenia definicji oficjalnej pomocy rozwojowej;
5. wzywa darczyńców do zwiększenia przewidywalności pomocy poprzez rzetelne wieloletnie harmonogramy ich przepływów finansowych i długoterminowe porozumienia z krajami partnerskimi dotyczące rozwoju, oparte na wzajemnej odpowiedzialności za rozwój;
6. przypomina, że w celu zrealizowania milenijnych celów rozwoju istnieje potrzeba stosowania innowacyjnych metod finansowania, takich jak opodatkowanie transakcji finansowych;
7. wzywa darczyńców do większej koordynacji i harmonizacji ich działań oraz do uproszczenia procedur;

II. Dostosowanie pomocy, wykorzystanie krajowych systemów i odpowiedzialność kraju za własny rozwój

8. uznaje znaczenie dostosowania pomocy i wykorzystywania krajowych systemów do rozdzielania pomocy rozwojowej i budowania potencjału krajów partnerskich, promowania odpowiedzialności kraju za własny rozwój, zwiększania przejrzystości i wzajemnej odpowiedzialności oraz ułatwiania kontroli parlamentarnej krajów partnerskich;
9. wzywa kraje partnerskie do wdrożenia ram prawnych włączających pomoc w krajowy budżet w celu umożliwienia kontroli parlamentarnej wydatków na pomoc oraz zwiększonej odpowiedzialności;
10. 10 wzywa darczyńców do zwiększenia odsetku pomocy programowej dla kraju w celu rozwijania potencjału kraju i jego odpowiedzialności za własny rozwój;
11. podkreśla, że wsparcie budżetowe to jeden z najlepszych sposobów na zwiększenie skuteczności pomocy, ale że powinno być ono oparte na krajowych funduszach rozwoju i planach redukcji ubóstwa; zachęca Komisję do utrzymania dynamicznego podejścia do kryteriów kwalifikowalności i promowania wspólnego unijnego celu dla wsparcia budżetowego;
12. wzywa darczyńców i kraje partnerskie do szybkiej realizacji działań na rzecz przejrzystości pomocy na poziomie krajowym, gdyż odpowiedzialność kraju za własny rozwój nie jest możliwa bez posiadania wiedzy;
13. wyraża opinię, że podatki zapewniają niezależne finansowe źródło zrównoważonego rozwoju i stanowią ważne powiązanie pomiędzy rządami i obywatelami krajów rozwijających się; wzywa do wprowadzenia realnej formy administracji fiskalnej opartej na możliwościach podatników; zaleca intensyfikację zwalczania rajów podatkowych – w odróżnieniu od regionów o niskich stawkach podatku – uchylania się od opodatkowania i nielegalnych transferów kapitału oraz przejrzystego gospodarowania zasobami naturalnymi;

III. Rola parlamentów

14. podkreśla, że parlamenty krajowe powinny odgrywać rolę przywódczą, jako że znajdują się na najlepszej pozycji do określania sektorów priorytetowych, kontrolowania krajowych dokumentów strategicznych i przeprowadzania kontroli wydatków budżetowych; wzywa parlamenty krajowe do przyjmowania krajowych dokumentów strategicznych i rocznego budżetu po konsultacji ze społeczeństwem obywatelskim przed rozpoczęciem dialogu politycznego z krajami darczyńcami w celu nadania pełnej mocy kontroli demokratycznej;

15. wzywa parlamenty do zapewnienia kontroli i bilansów poprzez analizę budżetów, polityk i ich efektów i poprzez włączanie obywateli w demokratyczny proces podejmowania decyzji;
16. przypomina, że parlamenty krajów rozwijających się nie mają podstawowej zdolności pełnego wykonywania swojej roli; dlatego wzywa darczyńców do niesienia pomocy w budowaniu potencjału i rozwoju na poziomie krajowym i regionalnym;
17. proponuje, żeby potencjał parlamentarny został przyjęty jako wskaźnik skuteczności pomocy i rozwoju i był z czasem mierzony przy świadomości, że przyczynia się do należytego zarządzania finansami, trwałej stabilizacji politycznej i sukcesu gospodarczego;
18. przypomina, że odpowiedzialność kraju za własny rozwój powinna pozwolić krajom partnerskim na określenie ich własnych priorytetów politycznych;

IV. Zaangażowanie podmiotów niepaństwowych i władz lokalnych

19. wzywa UE i kraje partnerskie do pogłębiania i poszerzania procesu zorganizowanego dialogu na rzecz zaangażowania organizacji społeczeństwa obywatelskiego i władz lokalnych, aby zapewnić ich pełny i istotny udział w planowaniu, wdrażaniu, monitorowaniu i ocenę budżetów i programów;
20. podkreśla, że podejście terytorialne i wielopoziomowe sprawowanie władzy to kluczowe elementy skuteczniejszych strategii rozwoju; dlatego wzywa UE i kraje partnerskie do uwzględniania w większym stopniu terytoriów jako sfery działań publicznych;
21. wzywa darczyńców i kraje partnerskie do pełnej oceny i pogłębiania zobowiązań zawartych w deklaracji paryskiej i programie działania z Akry poprzez reformy oparte na demokratycznej odpowiedzialności kraju za własny rozwój oraz wsparcie organizacji społeczeństwa obywatelskiego i władz lokalnych;
22. 22 podkreśla też rolę niezależnych systemów prawnych i wolnych mediów we wspieraniu dobrego sprawowania rządów i odpowiedzialności;

V. Nowe partnerstwa rozwojowe

23. uznaje, że 72% najuboższych ludzi na świecie żyje w krajach o średnich dochodach ⁽¹⁾; uznaje, że kraje o średnich dochodach potrzebują innej formy partnerstwa rozwojowego, skupiającej się w większym stopniu na rozwoju sprzyjającym włączeniu społecznemu, dywersyfikacji gospodarczej, redystrybucji bogactwa oraz promowaniu skuteczności rozwojowej poprzez współpracę południe-południe, uczenia się od partnerów i dzielenia się doświadczeniem w zakresie rozwoju;
24. przypomina, że istnieje potrzeba dostosowania pomocy do specyfiki i potrzeb krajów niestabilnych, krajów o niskich dochodach, które niedawno przeżyły konflikt oraz małych rozwijających się państw wyspiarskich oraz potrzeba zwiększonych wysiłków na rzecz współpracy z najuboższymi krajami;
25. wzywa do kierowania pomocy do najuboższej ludności, a nie tylko do najuboższych krajów;
26. podkreśla, że pomoc należy postrzegać jako katalizator rozwoju, a nie środek do jego osiągnięcia; uznaje, że ostatecznym celem pomocy jest osiągnięcie sytuacji, w której pomoc nie jest już konieczna;

VI. Podział pracy

27. wzywa UE do przyjęcia roli przywódczej w podziale pracy w kontekście IV Forum Wysokiego Szczebla i do wzmocnienia wysiłków mających na celu zwiększenie koordynacji darczyńców i podziału pracy, przy jednoczesnym stosowaniu środków na rzecz demokratycznej odpowiedzialności kraju za własny rozwój, przejścia odpowiedzialności i lepszej jakości pomocy;

⁽¹⁾ Sumner, A (2011) „The New Bottom Billion: What If Most of the World's Poor Live in Middle-Income Countries?“, Center for Global Development, brief CGD marzec 2011 [online], opublikowane w Internecie: www.cgdev.org, dostęp dnia 7 kwietnia 2011 r.

28. podkreśla potrzebę rozwiązywania problemów tak zwanych krajów „ulubionych” i „osamotnionych” oraz zaniegbywania kluczowych sektorów, takich jak zdrowie, edukacja, spójność społeczna i równość płci;
29. z zadowoleniem odnotowuje przyjęcie 15 maja 2007 r. przez Radę ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych Unijnego kodeksu postępowania w sprawie komplementarności i podziału pracy w ramach polityki na rzecz rozwoju i wskazuje, że z powodu braku pełnej realizacji zasad zawartych w kodeksie postępowania w sprawie podziału pracy UE straciła szansę dokonania oszczędności nawet do 6 mld EUR ⁽¹⁾
30. wzywa UE do rewizji jej polityk podziału pracy w celu zapewnienia, że nie są zaniegbywane kwestie przekrojowe, nie wiążące się ze specyfiką określonego sektora, takie jak prawa człowieka i równość płci;

VII. Sektor prywatny jako podmiot mający znaczenie dla rozwoju

31. dostrzega rosnące zaangażowanie zainteresowanych podmiotów sektora prywatnego partnerstwem rozwojowym; dostrzega korzyści z włączenia pomocy rozwojowej dla sektora prywatnego do umów w sprawie skuteczności pomocy, ale także potrzebę jasnego określenia, jakie role może i powinien odgrywać sektor prywatny i powiązania ich z osiąganiem milenijnych celów rozwoju i ze zrównoważonym rozwojem, a także z głównym zadaniem sektora publicznego; podkreśla, jak ważne jest, by nie wracać w tym kontekście do pomocy wiązanej;
32. podkreśla znaczenie przejrzystości i oceny wpływu podmiotów sektora prywatnego mających znaczenie dla rozwoju na wyniki rozwoju;
33. wzywa darczyńców do wykorzystania pomocy do katalizowania rozwoju krajowego sektora prywatnego, do poprawy krajowych instytucji regulujących sektor prywatny i do promowania rozwoju sektora prywatnego, który uwzględnia najuboższą ludność i przyczynia się do realizacji celów rozwojowych;

VIII. Po spotkaniu w Pusanie

34. podkreśla znaczenie utrzymania pędu skuteczności pomocy i rozwoju po spotkaniu w Pusanie;
35. zaleca kontynuowanie monitorowania i oceny wdrażania oraz postępów w kierunku realizacji zobowiązań zawartych w deklaracji paryskiej i programie działania z Akry; zaleca, by przeprowadzenie kolejnego badania zbiegło się w czasie z terminem realizacji milenijnych celów rozwoju w celu uzupełnienia globalnego przeglądu postępów w rozwoju;
36. podkreśla znaczenie włączenia skuteczności pomocy w program skuteczności pomocy, który ustala priorytety wszystkich wyników rozwoju i zawiera kwestie spójność polityki na rzecz rozwoju i zaangażowania regionalnych wspólnot gospodarczych na rzecz lepszego uwzględnienia wymiarów regionalnych skuteczności pomocy i rozwoju;
37. prosi o rozpoczęcie na IV Forum Wysokiego Szczebla prac nad zintegrowanym porozumieniem z Pusanu (Busan Compact), które połączy konkretne ograniczone czasowo zobowiązania i zapoczątkuje podstawowe reformy globalnego zarządzania współpracą na rzecz rozwoju;
38. dostrzega pojawienie się nowych podmiotów mających znaczenie dla rozwoju, w tym poszczególnych krajów, których podejście nie podlega europejskim normom współpracy, i wzywa do integracyjnego podejścia do tych krajów w celu osiągnięcia przejrzystej ogólnej dynamiki rozwój-współpraca.

⁽¹⁾ Komisja Europejska (2009), Program na rzecz skuteczności pomocy: Korzyści wynikające z europejskiego podejścia, badanie przeprowadzone przez firmę HTSPE na zlecenie Komisji.

DEKLARACJA**Zjednoczenie na rzecz powszechnego dostępu w związku ze spotkaniem na wysokim szczeblu w sprawie AIDS w czerwcu 2011 r.**

Uwzględniając spotkanie na wysokim szczeblu Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych w sprawie AIDS, które odbyło się w Nowym Jorku w dniach 8–10 czerwca, spotkanie Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE w Budapeszcie (Węgry), które odbyło się w dniach 16–18 maja:

1. przypomina, że dążenie do zwiększenia i utrzymania powszechnego dostępu do środków przeciwdziałania HIV/AIDS, leczenia, opieki i wsparcia zostało zapisane jako główny priorytet rozwoju w art. 31bis znowelizowanej umowy z Kotonu;
2. podkreśla, że trzydzieści lat od wybuchu epidemii AIDS reakcja na tę chorobę okazała się wartościowa jako inwestycja o dużym oddziaływaniu, która przyniosła korzyści w zakresie walki z HIV, a także w zakresie większych celów dotyczących zdrowia, rozwoju i praw człowieka, a w ciągu ostatnich 10 lat w wielu krajach spadł wskaźnik nowych infekcji wirusem HIV, zwiększyła się liczba osób podejmujących leczenie antyretrowirusowe i zasięg geograficzny usług przeciwdziałających przeniesieniu wirusa z matki na dziecko; osiągnięcia te są jednak nadal niewystarczające i niestabilne;
3. dlatego wzywa rządy krajów AKP i UE do zwiększenia wysiłków w zakresie współpracy na rzecz wsparcia państw AKP w zwiększaniu i utrzymywaniu powszechnego dostępu do środków przeciwdziałania HIV/AIDS, leczenia, opieki i wsparcia, jako kluczowego warunku osiągnięcia do 2015 r. milenijnych celów rozwoju;
4. wzywa strony AKP i UE – rządy państw AKP i państw członkowskich UE, a także Komisję Europejską i Europejską Służbę Działań Zewnętrznych – do wysłania swoich reprezentacji najwyższego szczebla na spotkanie na wysokim szczeblu w sprawie AIDS w 2011 r. w celu poparcia zaleceń zawartych w sprawozdaniu Sekretarza Generalnego ONZ i przyjęcia proponowanych przez niego sześciu celów globalnych na rok 2015;
5. wzywa UE do utrzymania roli przywódczej w reagowaniu na AIDS, przede wszystkim poprzez zapoczątkowanie szeroko zakrojonego procesu konsultacji z zainteresowanymi podmiotami, w tym z państwami członkowskimi UE, parlamentarzystami, społeczeństwem obywatelskim, mającego na celu przygotowanie wyczerpującego geograficznie europejskiego programu działania na rzecz konfrontacji z HIV/AIDS, malarią i gruźlicą poprzez działanie zewnętrzne na rok 2012 i dalsze lata;
6. wzywa rządy krajów AKP i UE do promowania włączania strategii przeciwdziałania stygmatyzacji do krajowych programów dotyczących AIDS, także poprzez wzmocnienie systemów społecznych; do usunięcia odwetowych praw, polityk, praktyk oraz stygmatyzacji i dyskryminacji, które podważają prawa człowieka i zwiększają podatność na HIV/AIDS; do zobowiązania się do zapewniania kompleksowej opieki i usług wsparcia dorosłym i dzieciom żyjącym z HIV i pod jego wpływem, w tym opiekunom;
7. wzywa rządy krajów AKP i UE do podwojenia funduszy przydzielonych na przeciwdziałanie HIV i skoncentrowania inwestycji w tym zakresie na zintegrowanych i opartych na dowodach programach prewencyjnych adresowanych do społeczności najbardziej zagrożonych i podatnych na HIV, jako jednych z najbardziej opłacalnych form interwencji, a także do zwiększenia inwestycji w badania;
8. podkreśla, że leczenie to inwestycja o dużym oddziaływaniu, która obniża przenoszenie HIV i gruźlicy oraz śmiertelność matek i dzieci. Dlatego wzywa rządy krajów AKP i UE do wspierania innowacji w dostępie do leczenia, do likwidowania barier prawnych oraz zapewniania powszechnego i pewnego dostępu do bezpiecznych leków wysokiej jakości w przystępnych cenach, budowania zdolności systemów zdrowotnych i systemów społecznych do świadczenia i wspierania zintegrowanych usług leczenia oraz spójnego reagowania na współzakażenie HIV i gruźlicą;
9. wzywa rządy krajów AKP i UE do promowania integracji usług zdrowotnych dla pacjentów z HIV, dla matek i dzieci, a także usług związanych ze zdrowiem reprodukcyjnym, jako głównego środka na rzecz osiągnięcia do 2015 r. milenijnych celów rozwoju, zwłaszcza poprzez inicjatywę UE dotyczącą milenijnych celów rozwoju. W tym kontekście szczególną uwagę należy zwrócić na wzmocnienie systemów zdrowia i systemów społecznych w celu osiągnięcia skutecznej integracji programów dotyczących HIV oraz zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego i łączenia programów w celu uzyskania lepszych, wzajemnie powiązanych wyników we wszystkich milenijnych celach rozwoju w zakresie zdrowia;

10. wzywa rządy krajów AKP i UE do wypełnienia odpowiednich zobowiązań dotyczących spełnienia potrzeb inwestycyjnych w zakresie zdrowia ogółem, a w szczególności w zakresie globalnej reakcji na AIDS, poprzez które państwa członkowskie UE realizują swoje długoterminowe przewidywalne zobowiązania finansowe, podczas gdy inwestycje krajowe w krajach rozwijających się znacznie się zwiększają, pozwalając na zrealizowanie zawartego w deklaracji z Abudży wezwania do przeznaczenia 15 % budżetu krajowego na dziedzinę zdrowia, zachęca się do wzięcia udziału w inwestycjach wschodzące siły i rozszerzane są innowacyjne mechanizmy finansowania.

POPRAWKI DO REGULAMINU WSPÓLNEGO ZGROMADZENIA PARLAMENTARNEGO AKP-UE PRZEDSTAWIONE PRZEZ PREZYDIUM ZGODNIE Z ART. 34 REGULAMINU

Regulamin wspólnego zgromadzenia parlamentarnego

Artykuł 1

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne

1. Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE (**zwane dalej „Zgromadzeniem”**) ustanowione zostało zgodnie z art. 17 umowy o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku, z jednej strony, a **Unią Europejską** i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony.

2. **Zgromadzenie składa się z dwóch izb, w skład których w równej ilości wchodzi przedstawiciele UE i AKP. Członkowie Zgromadzenia są, z jednej strony, posłami do Parlamentu Europejskiego i, z drugiej strony, parlamentarzystami lub – w przypadku ich braku – w wyjątkowych przypadkach, takich jak działanie siły wyższej, o których należy uprzednio powiadomić Prezydium Zgromadzenia, o którym mowa w art. 2 (zwane dalej „Prezydium”) w formie pisemnej, przedstawicielami wyznaczonymi przez parlamenty każdego spośród państw AKP. W przypadku braku parlamentu uczestnictwo, bez prawa do głosowania, przedstawiciela państwa AKP uzależnione jest od uprzedniej zgody Zgromadzenia.**

3. **Uprawnienia członków Zgromadzenia są poświadczane przez nominację na piśmie wystawioną, w przypadku przedstawicieli AKP, przez właściwe władze odnośnych państw, oraz, w przypadku przedstawicieli Parlamentu Europejskiego, przez przewodniczącego Parlamentu.**

Artykuł 2

Prezydium

1. **Każda izba** wybiera przedstawicieli do Prezydium spośród swoich członków zgodnie z własną praktyką.

2. W skład Prezydium wchodzi dwóch współprzewodniczących o tej samej randze oraz dwudziestu czterech wiceprzewodniczących. Członkowie Prezydium są powoływani, w równej liczbie, przez przedstawicieli państw AKP i przedstawicieli Parlamentu Europejskiego, zgodnie z procedurą przyjętą przez każdą ze stron.

3. Prezydium przygotowuje prace Zgromadzenia, czuwa nad kontynuacją jego prac i nadaje bieg rezolucjom oraz ustanawia wszelkie niezbędne kontakty z Radą Ministrów AKP-UE i Komitetem Ambasadorów AKP-UE.

4. Prezydium odpowiedzialne jest za koordynowanie prac Zgromadzenia.

5. Prezydium zbiera się, na wniosek współprzewodniczących, **co najmniej cztery razy w roku; dwa posiedzenia odbywają się w dniach poprzedzających sesje Zgromadzenia.**

6. Prezydium przedkłada Zgromadzeniu propozycję porządku dziennego obrad oraz czuwa, by – w miarę możliwości – połowa punktów wpisanych do porządku dziennego dotyczyła kwestii leżących w interesie wspólnym.

Prezydium może zaproponować ograniczenie czasu wypowiedzi.

7. Prezydium jest organem właściwym w zakresie składu i uprawnień komisji stałych, o których mowa w art. 25 (zwanymi dalej „komisjami stałymi”).

8. Prezydium jest organem właściwym do przyjmowania sprawozdań i propozycji rezolucji komisji stałych.

9. Prezydium może także przedkładać kwestie do rozpatrzenia komisjom stałym, które mogą następnie wnioskować o zgodę na sporządzenie sprawozdania na temat poszczególnych zagadnień.

10. Prezydium jest odpowiedzialne za nadzór dalszych działań dotyczących rezolucji i decyzji przyjętych przez Zgromadzenie. W przypadku rezolucji przedłożonych przez komisję stałą, Prezydium może przekazać odpowiedzialność za nadzór dalszych działań przewodniczącemu oraz sprawozdawcy odpowiedzialnej komisji stałej.

11. Posiedzenia Prezydium nie są jawne. **Rada Unii Europejskiej, Rada Ministrów AKP i Komisja Europejska mogą zostać zaproszone do uczestnictwa, jeśli punkty porządku dziennego wchodzą w zakres ich odpowiedzialności.**

12. **Prezydium przyjmuje własny regulamin.**

Artykuł 3

Obecność innych instytucji

1. Rada Ministrów AKP-UE, **jak przewidziano w art. 15 umowy o partnerstwie**, będzie **wzywana do sporządzania sprawozdań dla Zgromadzenia co najmniej raz w roku.**

2. Na zaproszenie Prezydium, Rada Ministrów AKP, Komitet Ambasadorów AKP, a także Rada Unii Europejskiej oraz Komisja Europejska mogą uczestniczyć w sesjach Zgromadzenia.

Artykuł 4

Obserwatorzy

1. W przypadku przystąpienia nowego państwa do umowy o partnerstwie oraz do czasu ratyfikacji przez nie umowy o partnerstwie, jeden przedstawiciel tego państwa może uczestniczyć w sesjach Zgromadzenia w charakterze obserwatora. Państwa będące członkami grupy AKP mogą uczestniczyć w sesjach Zgromadzenia w charakterze obserwatorów.

2. **Udział** przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego w sesjach Zgromadzenia, posiedzeniach komisji stałych i w posiedzeniach parlamentarnych Zgromadzenia na szczeblu regionalnym **jest rozpatrywany, a w razie uznania go za uzasadniony - zatwierdzany przez Prezydium na podstawie analizy konkretnego przypadku.**

3. **Współprzewodniczący** mogą, w porozumieniu z Prezydium, zaprosić inne osoby lub organizacje do uczestnictwa w charakterze **obserwatorów** w sesjach Zgromadzenia, komisji stałych i w posiedzeniach parlamentarnych na szczeblu regionalnym.

4. Obserwatorom nie przysługuje prawo do głosowania. Mogą oni, **na podstawie analizy konkretnego przypadku**, zabierać głos podczas sesji lub **posiedzenia komisji** po otrzymaniu zgody **odpowiednio** Zgromadzenia **lub prezydium właściwej komisji.**

Artykuł 5

Sesje Zgromadzenia

1. Zgromadzenie zbiera się na sesjach, **trwających trzy dni**, zwoływanych przez współprzewodniczących, dwa razy do roku, na zmianę w jednym z państw AKP i jednym z państw członkowskich **Unii Europejskiej**, o **ile to możliwe – w państwie sprawującym prezydencję rotacyjną Rady Unii Europejskiej.**

2. Określenie miejsca sesji należy rotacyjnie do grupy państw AKP lub państw członkowskich **Unii Europejskiej.**

3. Na wniosek Prezydium lub Rady Ministrów AKP-UE współprzewodniczący mogą zwołać nadzwyczajną sesję Zgromadzenia.

Artykuł 6

Posiedzenia Zgromadzenia na szczeblu regionalnym

1. Zgodnie z art. 17 ust. 3 umowy o partnerstwie Zgromadzenie może odbywać posiedzenia na szczeblu regionalnym. O posiedzeniach tych decyduje Prezydium na podstawie wniosku Prezydium lub zainteresowanych regionów.

2. Dla potrzeb *niniejszego* regulaminu termin „region” odnosi się do jednostek określonych przez parlamenty narodowe państw AKP. Każda określona w ten sposób jednostka podlega ostatecznemu zatwierdzeniu przez Zgromadzenie.

3. W posiedzeniach na szczeblu regionalnym uczestniczy po jednym parlamentarzysty z każdego państwa AKP z danego regionu, oraz taka sama liczba posłów do Parlamentu Europejskiego.

4. Zgromadzenie odbywa co roku nie więcej niż **trzy** posiedzenia na szczeblu regionalnym, z **których każde trwa nie dłużej niż trzy dni. Jeśli przeprowadzone zostaną więcej niż dwa posiedzenia, jedno z nich zwoływane jest w ramach sesji odbywającej się w państwie AKP. Wnioski z tych posiedzeń przedstawiane są w formie komunikatu. Niniejszy regulamin z stosuje się odpowiednio do posiedzeń na szczeblu regionalnym.**

5. W trakcie posiedzeń na szczeblu regionalnym **poruszane będą kwestie dotyczące spraw aktualnych i znaczących dla regionu, a zwłaszcza regionalnych i krajowych dokumentów strategicznych. Sprawozdanie uzupełniające dotyczące każdego posiedzenia na szczeblu regionalnym przedstawiane jest na kolejnej sesji Zgromadzenia.**

Artykuł 7

Porządek dzienny

1. Prezydium sporządza projekt porządku dziennego sesji. Współprzewodniczący poddają ten projekt Zgromadzeniu do przyjęcia. Jego przedmiot odnosi się do współpracy w zakresie rozwoju między Unią Europejską a państwami AKP w ramach umowy o partnerstwie.

Projekt porządku dziennego każdej sesji zawiera **następujące** rodzaje tematów:

i) sprawozdania przedstawiane przez komisje stałe. Ich liczba ogranicza się do trzech na sesję. Długość projektów rezolucji zawartych w sprawozdaniach jest określona z załączniku II do niniejszego regulaminu;

ii) zagadnienia pilne, zgłoszone przez jedną z komisji stałych lub przedstawiane przez Prezydium. Zagadnienia pilne są wpisywane wyjątkowo, a ich liczba nie może przekroczyć dwóch na sesję. **Pozostałe tematy przekazywane są przedmiotowo właściwej komisji stałej;**

iii) **temat przewodni debaty na wysokim szczeblu.**

2. Przedstawiciel państw AKP, grupa polityczna lub dziesięciu członków może złożyć propozycję rezolucji w sprawie pilnych zagadnień. Propozycje rezolucji powinny ograniczać się do zagadnień pilnych wpisanych do projektu porządku dziennego sesji i nie przekraczać długości określonej w załączniku II do niniejszego regulaminu. Propozycje rezolucji powinny zostać złożone nie później niż na cztery tygodnie przed otwarciem sesji, w trakcie której zostaną poddane pod debatę i głosowanie.

3. **W sprawach pilnych współprzewodniczący mogą zaktualizować projekt porządku dziennego między posiedzeniami Prezydium w drodze procedury pisemnej lub milczącej zgody.**

4. Propozycje rezolucji w sprawie zagadnień pilnych są przekazywane do Prezydium, które upewnia się, czy wszystkie spośród nich spełniają warunki, o których mowa w ust. 2, czy zostały wpisane do porządku dziennego i czy są dostępne w języku angielskim i francuskim. Propozycje Prezydium są przedkładane Zgromadzeniu do zatwierdzenia.

5. Prezydium przekazuje do wiadomości właściwej komisji propozycje rezolucji w sprawie tematów pilnych.

Artykuł 8

Kworum

1. Kworum Zgromadzenia zostaje osiągnięte, jeżeli obecna jest jedna trzecia przedstawicieli zarówno państw AKP, jak i Parlamentu Europejskiego.

2. Niezależnie od liczby głosujących wszystkie głosowania są ważne, chyba że przed rozpoczęciem głosowania przewodniczący stwierdzi, na uprzedni wniosek co najmniej dziesięciu członków, że kworum nie zostało osiągnięte. Jeżeli kworum nie zostało osiągnięte, głosowanie zostaje przeniesione do porządku dziennego następnego posiedzenia.

Artykuł 9

Przewodnictwo posiedzeń

1. Współprzewodniczący decydują za obopólną zgodą, który spośród nich będzie przewodniczył poszczególnym posiedzeniom Zgromadzenia.

2. Przewodniczący posiedzenia otwiera, zawiesza oraz zamyka posiedzenia Zgromadzenia, dba o przestrzeganie Regulaminu, utrzymuje porządek, udziela głosu, ogłasza zamknięcie debaty, poddaje sprawy pod głosowanie i ogłasza jego wyniki.

3. Podczas debaty przewodniczący posiedzenia może zabierać głos jedynie w celu jej podsumowania lub zdyscyplinowania

nowania mówcy; jeżeli chce wziąć w niej udział, opuszcza fotel przewodniczącego.

4. W przewodniczeniu Zgromadzeniu obaj współprzewodniczący mogą być zastępowani przez jednego z wiceprzewodniczących.

Artykuł 10

Porządek miejsc

Członkowie zasiadają w porządku alfabetycznym, określonym, w przypadku przedstawicieli Parlamentu Europejskiego, przez ich nazwiska, a w przypadku przedstawicieli AKP, przez nazwę państwa pochodzenia, **przy czym pierwsza litera porządku alfabetycznego jest zmieniana na kolejną podczas każdej sesji.**

Artykuł 11

Języki urzędowe

1. Urzędowymi językami Zgromadzenia są języki angielski, bułgarski, czeski, duński, estoński, fiński, francuski, grecki, hiszpański, holenderski, litewski, łotewski, maltański, niemiecki, polski, portugalski, rumuński, słowacki, słoweński, szwedzki, węgierski oraz włoski.

Na wszystkich posiedzeniach odbywających się w zwykłych miejscach pracy Parlamentu Europejskiego zapewnia się tłumaczenie ustne na wszystkie języki robocze posłów do Parlamentu Europejskiego obecnych na posiedzeniu. Na wszystkich posiedzeniach odbywających się poza zwykłymi miejscami pracy Parlamentu Europejskiego zapewnia się tłumaczenie ustne zgodnie z właściwymi wewnętrznymi przepisami Parlamentu Europejskiego, zawartymi w Regulaminie posiedzeń Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE i jego organów określonym decyzją Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lutego 2003 r.. Tłumaczenia pisemne podczas każdego posiedzenia wykonywane są na język angielski i francuski.

2. Przyjmowane przez Zgromadzenie akty publikowane są w językach urzędowych. Dokumenty przygotowawcze oraz robocze publikowane są co najmniej w wersji angielskiej i francuskiej.

Artykuł 12

Jawność obrad

Sesje Zgromadzenia są jawne, chyba że Zgromadzenie zadecyduje inaczej.

Artykuł 13

Protokół

1. Protokół każdego posiedzenia zawiera decyzje Zgromadzenia oraz nazwiska mówców i jest rozpowszechniany podczas kolejnego posiedzenia.

2. Protokoły są publikowane przez Parlament Europejski w Dzienniku Urzędowym **Unii Europejskiej** oraz przez państwa AKP w formie uznanej przez nie za właściwą. **Protokół ostatniego posiedzenia sesji przekazywany jest do zatwierdzenia na początku kolejnej sesji, a wszystkie poprawki publikowane są przez Parlament Europejski w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej oraz przez państwa AKP w formie uznanej przez nie za właściwą.**

Artykuł 14

Oświadczenia współprzewodniczących i komunikaty dla prasy

1. **Współprzewodniczący mogą wydawać wspólne pilne oświadczenia w każdej sprawie dotyczącej kwestii partnerstwa AKP-UE, jeśli to możliwe – po konsultacji z członkami Prezydium w drodze procedury pisemnej lub milczącej zgody. Oświadczenia powinny opierać się na przyjętych rezolucjach i deklaracjach. Po ich wydaniu współprzewodniczący informują o tym najpierw Prezydium, w celu ich przedyskutowania, a następnie wszystkich członków Zgromadzenia tak szybko, jak to możliwe.**

2. **Komunikaty dla prasy sporządzane są w języku angielskim i francuskim. Nie mają one statusu oficjalnych dokumentów.**

Artykuł 15

Prawo zabierania głosu

1. Członek Zgromadzenia może zabrać głos jedynie wtedy, gdy upoważni go do tego przewodniczący posiedzenia. Przedstawiciele państw wymienionych w rezolucjach **lub podczas debat mają** prawo do udzielania odpowiedzi w przyznanym im okresie czasu.

2. **Czas wypowiedzi podczas debat Zgromadzenia jest dzielony równo pomiędzy przedstawicieli Parlamentu Europejskiego i państw AKP.** Na wniosek przewodniczącego posiedzenia Zgromadzenie może ograniczyć czas wypowiedzi. **Członkowie mogą przedstawiać pisemne uwagi, uzupełniające ich oświadczenia, nie dłuższe niż 2 000 znaków. Pisemne uwagi są archiwizowane w języku źródłowym.**

3. W przypadku przedstawicieli Parlamentu Europejskiego czas wypowiedzi przyznawany jest według metody d'Hondta.

4. Członkowie Rady Ministrów AKP-UE lub wyznaczeni przez nich zastępcy, a także przedstawiciele organów i instytucji określonych w art. 3 ust. 2, zostają wysłuchani na zgłoszony przez siebie wniosek.

5. Poza przypadkiem określonym w ust. 6, mówcy może przerwać jedynie przewodniczący posiedzenia i wyłącznie w przypadku przekroczenia przez niego czasu wystąpienia.

6. Jeżeli mówca odchodzi od tematu, przewodniczący posiedzenia przywołuje go do porządku. W przypadku gdy mówca się nie podporządkowuje, przewodniczący posiedzenia może odebrać mu prawo zabierania głosu na okres uznany przez siebie za właściwy.

Artykuł 16

Prawo do głosowania i sposoby głosowania

1. Każdemu członkowi posiadającemu prawo do głosowania przysługuje jeden głos, który nie może być przekazywany.

2. Zgromadzenie głosuje zwyczajowo przez podniesienie ręki. Jeżeli rezultat głosowania przez podniesienie ręki budzi wątpliwości, przeprowadzane jest nowe głosowanie przy pomocy kolorowych kart bądź systemu elektronicznego.

3. Głosowanie tajne przeprowadza się, jeżeli **do godziny 10 rano w dniu głosowania** co najmniej dziesięciu posłów złoży stosowny wniosek na piśmie.

4. Do przyjęcia decyzji konieczna jest większość oddanych głosów. Na przedstawiony **do godziny 10 rano w dniu głosowania**, przez co najmniej pięciu członków, wniosek o głosowanie odrębne, przeprowadza się głosowania, w trakcie którego **parlamentarzyści z państw AKP i posłowie do** Parlamentu Europejskiego głosują osobno i na zmianę. W tym przypadku decyzja jest uznawana za przyjętą jedynie wówczas, gdy uzyska większość głosów oddanych zarówno przez **parlamentarzystów z państw AKP**, jak i **posłów do** Parlamentu Europejskiego, którzy wzięli udział w głosowaniu.

5. W przypadku równej liczby głosów propozycja nie zostaje przyjęta. Może ona zostać przedłożona na następnej sesji Zgromadzenia.

6. Jeżeli **do godziny 10 rano w dniu głosowania** co najmniej pięciu posłów zgłosi stosowny wniosek, Zgromadzenie przystępuje do głosowania nad odrębnymi częściami tekstu ustępów lub poprawek.

7. Wszelkie wnioski złożone zgodnie z ust. 3, 4 i 6 mogą zostać wycofane przez ich autorów w każdej chwili przed rozpoczęciem głosowania.

Artykuł 17

Wyjaśnienie stanowiska zajętego w głosowaniu

Każdy członek może wygłosić ustne wyjaśnienie stanowiska zajętego w głosowaniu końcowym, nieprzekraczające półtorej minuty lub też złożyć wyjaśnienie pisemne o maksymalnej długości 200 słów. **Wyjaśnienia pisemne są archiwizowane w języku źródłowym.**

Artykuł 18

Rezolucje Zgromadzenia

1. Zgromadzenie głosuje nad propozycjami rezolucji zawartymi w sprawozdaniach przedstawionych przez komisje stałe, zgodnie z art.7.

2. Zgromadzenie głosuje również nad propozycjami rezolucji w sprawie zagadnień pilnych, zgodnie z art.7.

3. **Przewodniczący posiedzenia** zwraca się do autorów propozycji rezolucji dotyczących podobnych spraw pilnych o przygotowanie propozycji kompromisowej. Po zakończeniu debaty każda kompromisowa propozycja rezolucji oraz odnoszące się do niej poprawki poddawane są Zgromadzeniu pod głosowanie. Gdy dana kompromisowa propozycja rezolucji zostaje przyjęta, wszelkie inne propozycje przedłożone na ten sam temat upadają.

4. Rezolucje przyjęte przez Zgromadzenie przekazywane są do Komisji Europejskiej, Rady Ministrów AKP-UE i wszelkim innym zainteresowanym stronom. Komisja Europejska i Rada Ministrów AKP-UE sporządzają na następną sesję Zgromadzenia sprawozdanie w sprawie dalszych czynności przewidzianych dla przyjętych rezolucji.

Artykuł 19

Poprawki

1. Poprawki mogą być składane przez przedstawicieli państw AKP posiadających prawo do głosowania, grupy polityczne lub dziesięciu członków. Poprawki te muszą mieć związek z tekstem, który mają na celu zmienić, i zostać złożone w formie pisemnej. Na podstawie powyższych kryteriów przewodniczący decyduje o ich dopuszczalności.

2. Termin składania poprawek jest ogłaszany na początku sesji.

3. Podczas głosowania poprawki mają pierwszeństwo przed tekstem, do którego się odnoszą.

4. W przypadku gdy co najmniej dwie poprawki odnoszą się do tego samego przedmiotu, w pierwszej kolejności głosowana jest ta, której treść jest najbardziej oddalona od tekstu poddanego pod debatę. Uwzględniane są jedynie te poprawki ustne, które mają na celu poprawienie błędów rzeczowych lub językowych. Wszelkie inne poprawki ustne pozostają do wiadomości Zgromadzenia. Poprawka ustna nie jest uwzględniana, gdy sprzeciwi się jej – poprzez wstanie z miejsc – dziesięciu członków.

Artykuł 20

Zapytania wymagające odpowiedzi na piśmie

1. Każdy członek Zgromadzenia może złożyć do Rady Ministrów AKP-UE lub do Komisji Europejskiej zapytanie wymagające odpowiedzi na piśmie.

2. Zapytania są przekazywane na piśmie do Prezydium, które, o ile uzna je za dopuszczalne, przekazuje je bądź do Rady Ministrów AKP-UE, bądź do Komisji Europejskiej. Rada Ministrów AKP-UE lub Komisja Europejska są proszone o udzielenie odpowiedzi w terminie dwóch miesięcy od przekazania zapytania.

3. Zapytania, na które została udzielona odpowiedź, są publikowane, wraz z odpowiedzią, przez Parlament Europejski w Dzienniku Urzędowym **Unii** Europejskiej oraz przez państwa AKP w formie uznanej przez każde z nich za właściwą.

4. Zapytania, na które nie udzielono odpowiedzi w przewidzianym terminie, są publikowane na tych samych warunkach, ze wskazaniem, iż nie udzielono na nie dotychczas odpowiedzi.

Artykuł 21

Zapytania wymagające odpowiedzi ustnej

1. Podczas każdej sesji odbywa się tura pytań do Rady Ministrów AKP-UE i do Komisji Europejskiej, w czasie wyznaczonym przez Prezydium w taki sposób, by zapewnić obecność najwyższych rangą przedstawicieli tych instytucji.

2. Każdy członek Zgromadzenia może złożyć do Rady Ministrów AKP-UE lub do Komisji Europejskiej zapytanie wymagające odpowiedzi ustnej. W przypadku pytań, pod którymi podpisała się większa ilość członków, do przedstawienia zapytania wzywany jest tylko jeden spośród nich.

3. Zapytania są przekazywane na piśmie do Prezydium w określonym przez nie terminie.

4. W pilnym przypadku i w porozumieniu z instytucją, do której skierowane jest zapytanie, wiceprzewodniczący lub Prezydium mogą zdecydować o wpisaniu zapytania do porządku dziennego nawet wówczas, gdy upłynął termin wyznaczony przez Prezydium.

5. Wiceprzewodniczący Zgromadzenia oceniają dopuszczalność zapytań wymagających odpowiedzi ustnej. Kwestia ta regulowana jest zakresem i brzmieniem umowy o partnerstwie. Zapytania odnoszące się do zagadnień już wpisanych do porządku dziennego w celu przeprowadzenia nad nimi dyskusji uznawane są za niedopuszczalne. Zapytania uznane za dopuszczalne przekazywane są do Rady Ministrów AKP-UE lub do Komisji Europejskiej. Wiceprzewodniczący określają porządek, w jakim będą rozpatrywane zapytania. Autor zapytania zostaje niezwłocznie powiadomiony o ich decyzji.

6. Zapytania nie mogą zawierać więcej niż 100 słów i powinny mieć formę pytań, a nie oświadczeń.

7. Podczas sesji Zgromadzenie przeznacza na rozpatrzenie zapytań wymagających odpowiedzi ustnej nie więcej niż dwie godziny. Na zapytania, na które z powodu braku czasu nie udzielono odpowiedzi, udzielana jest odpowiedź na piśmie, chyba że autor wycofa swoje zapytanie.

8. Odpowiedzi na zapytania udziela się wyłącznie, jeżeli autor zapytania jest obecny lub jeżeli podał on na piśmie do wiadomości wiceprzewodniczących, przed rozpoczęciem tury pytań, nazwisko swojego zastępcy.

9. W przypadku gdy zarówno autor zapytania, jak i jego zastępca, są nieobecni, na zapytanie udziela się odpowiedzi na piśmie.

10. Rada Ministrów AKP-UE lub Komisja Europejska są proszone o udzielanie krótkich odpowiedzi. W przypadku gdy odpowiedź na zapytanie zostanie udzielona, autor początkowego zapytania może, o ile pozwala na to czas, zadać krótkie zapytanie uzupełniające. Przewodniczący posiedzenia może odrzucić wszelkie zapytania wprowadzające elementy nieodnoszące się do zapytania początkowego.

11. O ile wnioskuje o to co najmniej dziesięciu członków Zgromadzenia, po udzieleniu odpowiedzi przez Radę Ministrów AKP-UE lub Komisję Europejską może nastąpić debata. Długość debaty określa przewodniczący posiedzenia.

Artykuł 22

Sprawozdanie z działalności Rady Ministrów AKP-UE

Sprawozdanie z działalności Rady Ministrów AKP-UE, które dotyczy między innymi działań podjętych w wyniku rezolucji Zgromadzenia, jest drukowane w językach urzędowych i doręczane.

Artykuł 23

Nadzór nad wdrażaniem umowy o partnerstwie

Na wniosek Prezydium Zgromadzenie może powołać współsprawozdawcę AKP oraz współsprawozdawcę UE w celu sporządzenia sprawozdania na temat konkretnego regionu bądź też na każdy inny temat związany z wdrażaniem umowy o partnerstwie.

Artykuł 24

Wnioski Rady Ministrów AKP-UE o wydanie opinii

1. W przypadku gdy Zgromadzenie zostaje wezwane do wydania opinii w sprawie decyzji, projektu decyzji, rezolucji, zalecenia lub opinii Rady Ministrów AKP-UE, odpowiedni wniosek jest przekazywany do Prezydium, które przedstawia sprawę, wraz z zaleceniem, Zgromadzeniu.

2. W przypadku uznanym przez Radę Ministrów AKP-UE za pilny Prezydium może podjąć ostateczną decyzję.

Artykuł 25

Komisje stałe

1. Zgromadzenie ustanawia trzy komisje stałe odpowiedzialne za wdrażanie umowy o partnerstwie w następujących dziedzinach:

- promowanie procesów demokratycznych poprzez dialog i porozumienie,
- kwestie gospodarcze, finansowe i handlowe oraz wdrażanie Europejskiego Funduszu Rozwoju,
- kwestie społeczne i środowiskowe.

2. Na wzór działalności ogólnej Zgromadzenia jego komisje stałe składają się z członków Zgromadzenia, zgodnie z art. 1, i działają na zasadzie udziału ściśle zrównoważonego.

3. Na wniosek Prezydium Zgromadzenie przyjmuje regulamin komisji stałych.

Artykuł 26

Tymczasowe komisje nadzoru

1. Prezydium może, na wniosek Zgromadzenia, ustanowić określoną liczbę tymczasowych komisji nadzoru, których prace związane są z konkretnym zakresem tematyki dotyczącej umowy o partnerstwie lub kwestii objętych umową. W tym samym czasie działalność mogą prowadzić co najwyżej dwie komisje tego rodzaju. Komisjom nadzoru przysługuje maksymalnie rok czasu na zakończenie prac.

2. Prezydium określa zakres obowiązków, skład i mandat tych komisji.

Artykuł 27

Warsztaty

1. W celu wzmocnienia porozumienia pomiędzy narodami Unii Europejskiej i państwami AKP oraz zwiększenia wrażliwości opinii publicznej na kwestie rozwoju Zgromadzenie organizuje regularnie warsztaty zarówno w Unii Europejskiej, jak i państwach AKP.

2. Warsztaty są organizowane przez Prezydium i umożliwiają w szczególności zaproszenie osób mogących poinformować Zgromadzenie o wzbudzających troskę elementach rzeczywistości politycznej, gospodarczej, społecznej i kulturalnej.

Artykuł 28

Misje i delegacje

1. Prezydium może zdecydować o ustanowieniu misji informacyjnych i badawczych do państw AKP, państw UE lub organizacji międzynarodowych, z zastrzeżeniem ograniczeń budżetowych. Prezydium lub Zgromadzenie może także zdecydować o ustanowieniu **wspólnej** delegacji w celu obserwowania wyborów prezydenckich lub parlamentarnych, na zaproszenie zainteresowanych państw, pod warunkiem zapewnienia bezpieczeństwa **oraz, w przypadku posłów do Parlamentu Europejskiego, pod warunkiem że decyzja ta będzie zgodna z wewnętrznymi przepisami Parlamentu Europejskiego**. W ramach ścisłej współpracy przewidzianej w art. 29 Prezydium może także ustanowić delegacje na posiedzenia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i partnerów społecznych, nawet jeżeli odbywają się one poza Brukselą.

Sprawozdanie przedstawiane jest Prezydium oraz na kolejnej sesji Zgromadzenia. W związku z zaleceniami wysuniętymi w sprawozdaniu na kolejnym posiedzeniu Prezydium podejmowane są dalsze konkretne czynności.

2. Współprzewodniczący lub ich wiceprzewodniczący mogą uczestniczyć w posiedzeniach wysokiego szczebla **lub posiedzeniach międzynarodowych organów parlamentarnych** w oficjalnym charakterze na zaproszenie, indywidualnie lub wspólnie, w imieniu Zgromadzenia. Misje te muszą reprezentować Zgromadzenie jako całość, a podejmowane działania muszą odzwierciedlać wspólne interesy AKP-UE.

Artykuł 29

Zasięganie opinii społeczeństwa obywatelskiego

Zgromadzenie podejmuje działania zmierzające do tego, by państwa AKP i UE utrzymywały regularne stosunki z przedstawicielami partnerów gospodarczych i społecznych AKP-UE i innymi przedstawicielami społeczeństwa obywatelskiego oraz zasięgały ich opinii, w celu poznania ich poglądów na temat realizacji celów umowy o partnerstwie. Przedstawiciele społeczeństwa obywatelskiego mają możliwość uczestnictwa w posiedzeniach na szczeblu regionalnym, w posiedzeniach komisji stałych oraz w warsztatach. Prezydium każdorazowo rozpatruje warunki, na jakich są oni zapraszani.

Artykuł 30

Honorowy przewodniczący

Na wniosek Prezydium i w wyjątkowych przypadkach Zgromadzenie może przyznać jednemu ze swoich poprzednich współprzewodniczących tytuł Honorowego Przewodniczącego. Wyróżnienie to jest wyrazem wdzięczności Zgromadzenia za znaczące zasługi wyświadczone przez daną osobę na rzecz Zgromadzenia podczas wykonywania przez nią mandatu.

Artykuł 31

Sekretariat

Sekretarz generalny Parlamentu Europejskiego i sekretarz generalny sekretariatu AKP podejmują wszelkie niezbędne kroki mające na celu pomoc Zgromadzeniu i zapewnienie właściwego przebiegu jego prac. Z tego tytułu odpowiadają oni przed Prezydium.

Artykuł 32

Regulamin finansowy

Na podstawie propozycji Prezydium Zgromadzenie przyjmuje własny regulamin finansowy.

Artykuł 33

Interpretacja regulaminu

Przewodniczący lub, na jego wniosek, Prezydium rozstrzygają kwestie dotyczące interpretacji niniejszego regulaminu.

Artykuł 34

Wystąpienia w sprawie stosowania regulaminu

1. Każdy członek może wystąpić w sprawie przestrzegania regulaminu lub złożyć wniosek proceduralny; otrzymuje on wówczas pierwszeństwo przy zabieraniu głosu. Członkowi przysługują maksymalnie dwie minuty czasu wystąpienia w celu przedstawienia powodów swego wystąpienia w sprawie przestrzegania regulaminu lub wniosku proceduralnego.

2. Jeżeli jeden z członków wnioskuje o zabranie głosu w celu sprzeciwienia się przedstawionym stwierdzeniom, przewodniczący posiedzenia udziela mu głosu na okres maksymalnie dwóch minut.

3. W tej kwestii nie udziela się głosom innym mówcom.

4. Przewodniczący posiedzenia ogłasza swoją decyzję dotyczącą wystąpienia w sprawie przestrzegania regulaminu; uprzednio może on wysłuchać opinii Prezydium.

Artykuł 35

Zmiany regulaminu

1. O wszelkich zmianach niniejszego regulaminu decyduje Zgromadzenie na podstawie propozycji Prezydium, po skonsultowaniu się z komisją ds. politycznych.

2. Zaproponowane zmiany są przyjmowane, tylko jeżeli otrzymają większość głosów każdej z dwóch grup przedstawicielskich w Zgromadzeniu.

3. O ile w trakcie głosowania nie postanowiono inaczej, zmiany do niniejszego regulaminu wchodzi w życie pierwszego dnia sesji następującej po ich przyjęciu.

ZAŁĄCZNIK I

Uprawnienia, zakres odpowiedzialności, skład oraz procedury komisji stałych*Artykuł 1*

Istnieją trzy stałe komisje parlamentarne, posiadające następujące kompetencje i zakres odpowiedzialności:

I. KOMISJA DS. POLITYCZNYCH

Komisja ma uprawnienia w następujących dziedzinach:

1. dialog polityczny (art. 8 umowy o partnerstwie pomiędzy AKP-UE), rozwój i kwestie instytucjonalne;
2. poszanowanie i promowanie praw człowieka, demokracji i dobrego zarządzania sprawami publicznymi (art. 9 umowy o partnerstwie pomiędzy AKP-UE);
3. polityki budowania pokoju, zapobiegania konfliktom oraz ich rozwiązywanie (art. 11 umowy o partnerstwie pomiędzy AKP-UE);
4. kwestie migracji (art. 13 umowy o partnerstwie pomiędzy AKP-UE);
5. stosunki Zgromadzenia z właściwymi organizacjami międzynarodowymi.

Komisja będzie koordynowała misje informacyjne i badawcze, w tym misje obserwatorów wyborów, zgodnie z art. 28 regulaminu Zgromadzenia.

II. KOMISJA ROZWOJU GOSPODARCZEGO, FINANSÓW I HANDLU

Komisja ma uprawnienia w następujących dziedzinach:

1. rozwój gospodarczy i współpraca handlowa oraz wzmocnienie możliwości rozwoju i partnerstwa;
2. reformy makroekonomiczne i strukturalne, rozwój sektora gospodarczego i turystyka (art. 22-24 umowy o partnerstwie pomiędzy AKP-UE);
3. nowe umowy gospodarcze AKP-UE, dostęp do rynku i stopniowa integracja państw AKP ze światową gospodarką (art. 34-37 umowy o partnerstwie pomiędzy AKP-UE);
4. normy handlu i pracy (art. 50 umowy o partnerstwie pomiędzy AKP-UE);
5. rozwój wsi, rybołówstwo i bezpieczeństwo żywnościowe (art. 53 i 54 umowy o partnerstwie pomiędzy AKP-UE);
6. wszelkie kwestie dotyczące współpracy przy finansowaniu i rozwoju, w tym kontynuacja wdrażania Europejskiego Funduszu Rozwoju.

III. KOMISJA DS. SPOŁECZNYCH I ŚRODOWISKA

Komisja ma uprawnienia w następujących dziedzinach:

1. rozwój społeczny i rozwój jednostki;
2. infrastruktura i służby społeczne, w tym kwestie zdrowia i edukacji (art. 25 umowy o partnerstwie pomiędzy AKP-UE);
3. kwestie dotyczące młodzieży i kultury (art. 26 i 27 umowy o partnerstwie pomiędzy AKP-UE);
4. kwestie dotyczące płci (art. 31 umowy o partnerstwie pomiędzy AKP-UE);
5. środowisko i zasoby naturalne (art. 32 umowy o partnerstwie pomiędzy AKP-UE).

Artykuł 2

1. Każdy członek Zgromadzenia ma prawo do członkostwa w jednej z komisji stałych.
2. W skład komisji wchodzi 52 członków, w równej liczbie z ramienia Parlamentu Europejskiego, z jednej strony, oraz parlamentarzystów z państw AKP, z drugiej strony. Gdy wzrasta liczba państw AKP, proporcjonalnie wzrasta liczba członków komisji stałych.
3. Na zaproszenie prezydium komisji członkowie mogą także uczestniczyć w posiedzeniach komisji, do których nie należą, jako doradcy, bądź gdy przedmiot debaty dotyczy ich państwa lub regionu.
4. Udział przedstawicieli, którzy nie są członkami parlamentu, jest dopuszczalny jedynie w przypadku, gdy przedmiot debaty dotyczy ich państwa; w żadnym wypadku nie przysługuje im prawo do głosowania.
5. O ile dana komisja nie postanowi inaczej, wszystkie posiedzenia są jawne.

Artykuł 3

1. Skład komisji odzwierciedla, w miarę możliwości, skład Zgromadzenia.
2. Komisje wybierają prezydium komisji spośród swoich członków na okres jednego roku.
3. W skład prezydium komisji wchodzi dwóch współprzewodniczących (jeden przedstawiciel Parlamentu Europejskiego oraz jeden przedstawiciel państw AKP) i czterech współwiceprzewodniczących (dwóch przedstawicieli państw AKP i dwóch przedstawicieli Parlamentu Europejskiego).
4. Komisjom przewodniczą wspólnie jeden poseł do Parlamentu Europejskiego i jeden poseł reprezentujący państwa AKP.
5. Komisje mogą powoływać sprawozdawców w celu rozpatrzenia szczegółowych kwestii leżących w zakresie ich uprawnień i przygotowania sprawozdań do przedłożenia Zgromadzeniu, po upoważnieniu przez Prezydium, zgodnie z art. 2 regulaminu.

Do zawartych w sprawozdaniach propozycji rezolucji mogą być dołączone uzasadnienia nieprzekraczające czterech stron.

6. Komisje stałe mogą rozpatrywać inne punkty porządku dziennego bez sprawozdania oraz uprzedzać Prezydium na piśmie, że dane punkty zostały rozpatrzone.
7. Komisje przyczyniają się także do dialogu z partnerami niepaństwowymi, zgodnie z art. 17 ust. 3 umowy o partnerstwie, w szczególności poprzez ich wysłuchanie.
8. Komisje informują Zgromadzenie o swojej działalności.

Artykuł 4

1. Komisje zbierają się na wezwanie swoich współprzewodniczących na maksymalnie czterech sesjach w roku, z których dwie odbywają się w czasie sesji Zgromadzenia.
 2. Każdy członek może złożyć poprawkę do rozpatrzenia w komisji. W kwestii procedury, art. 3 (obecność innych instytucji), art. 4 (obserwatorzy), art. 8 (kworum), art. 9 (przewodnictwo posiedzeń), art. 16 (prawo do głosowania i sposoby głosowania) oraz art. 29 (zasięganie opinii społeczeństwa obywatelskiego) regulaminu Zgromadzenia stosują się *mutatis mutandis* do posiedzeń komisji.
-

ZAŁĄCZNIK II

Długość tekstów

Do tekstów przedłożonych do tłumaczenia pisemnego i powielenia stosuje się następujące ograniczenia długości:

- wyjaśnienia, robocze dokumenty przygotowawcze i sprawozdania misji informacyjnych i badawczych: 6 stron
- propozycje rezolucji zawarte w sprawozdaniach i zagadnieniach pilnych: 4 strony, włączając preambułę, ale wyłączając odniesienia

Za stronę przyjmuje się tekst złożony z 1 500 znaków (nie wliczając spacji).

Niniejszy załącznik może zostać zmieniony na mocy zwykłej decyzji Prezydium.
